

JEŽÍŠ

V NEDĚLNÍCH EVANGELIÍCH

Praktická příručka
pro kněze, katechety
a animátory

Školní rok 2011/2012

Obsah

ZÁŘÍ

- 1.** 23. neděle v mezidobí.....1
- 2.** 24. neděle v mezidobí.....1
- 3.** 25. neděle v mezidobí.....2
- 4.** 26. neděle v mezidobí.....3

ŘÍJEN

- 5.** 27. neděle v mezidobí.....4
- 6.** 28. neděle v mezidobí.....5
- 7.** 29. neděle v mezidobí.....6
- 8.** 30. neděle v mezidobí.....7
- 9.** 31. neděle v mezidobí.....8

LISTOPAD

- 10.** 32. neděle v mezidobí.....9
- 11.** 33. neděle v mezidobí.....10
- 12.** Slavnost Ježíše Krista Krále...11
- 13.** 1. neděle adventní.....12

PROSINEC

- 14.** 2. neděle adventní.....13
- 15.** 3. neděle adventní.....14
- 16.** 4. neděle adventní.....15
- 17.** Slavnost Narození Páně.....16

LEDEN

- 18.** Slavnost Matky Boží P. Marie...17
- 19.** Svátek Křtu Páně.....18
- 20.** 2. neděle v mezidobí.....19
- 21.** 3. neděle v mezidobí.....20
- 22.** 4. neděle v mezidobí.....21

ÚNOR

- 23.** 5. neděle v mezidobí.....22
- 24.** 6. neděle v mezidobí.....23
- 25.** 7. neděle v mezidobí.....24
- 26.** 1. neděle postní.....25

BŘEZEN

- 27.** 2. neděle postní.....26
- 28.** 3. neděle postní.....27
- 29.** 4. neděle postní.....28
- 30.** 5. neděle postní.....29

DUBEN

- 31.** Květná neděle.....30
- 32.** Slavnost Zmrtvýchvstání Páně...31
- 33.** 2. neděle velikonoční.....32
- 34.** 3. neděle velikonoční.....34
- 35.** 4. neděle velikonoční.....35

KVĚTEN

- 36.** 5. neděle velikonoční.....36
- 37.** 6. neděle velikonoční.....37
- 38.** 7. neděle velikonoční.....38
- 39.** Slavnost seslání Ducha Svatého...39

ČERVEN

- 40.** Slavnost Nejsvětější Trojice...40
- 41.** 10. neděle v mezidobí.....41
- 42.** 11. neděle v mezidobí.....42
- 43.** Slavnost Narození sv. Jana Křtitele...43

Úvodem

Milí přátelé,

připravujeme se druhým rokem na milénium 1150 let od příchodu Cyrila a Metoděje do naší vlasti. Solunští bratři nám přinesli evangelium přeložené do, pro nás, srozumitelného jazyka. Toto evangelium nám představuje Ježíše Krista, jeho Otce a Ducha Svatého.

My chceme v tomto příkladu pokračovat a představit Vám osobu Ježíše z Nazareta. Držíte v rukou praktickou příručku, která obsahuje komentáře k nedělním evangeliím školního roku 2011/2012 určené dětem předškolního a mladšího školního věku. Můžeme ji využít v hodinách náboženství, při farních katechezích, na schůzkách nebo během bohoslužby.

Tento rok chceme představit osobu Ježíše tak, jak nám ji představují nedělní evangelia čtená od září 2011 až do června 2012 (část cyklu A a B). Příručka obsahuje biblický odkaz na evangelium, komentář k tomuto textu a kurzívou navrhnutou aktivitu. Inspiraci v podobě příběhu převážně z knih od Bruna Ferrera a DVD z řady Animovaných příběhů Nového zákona nabízíme jako možné zpestření Vaší práce s dětmi. Příběh dává základ pro Vaše vyprávění, které má vést k lepšímu pochopení evangelia. Příručka nabízí pouze návrhy. Upravte je podle vašich možností a nápadů.

S praktickou příručkou vychází také sešit formátu A6, do kterého se nalepují každý týden samolepky s tematikou příslušné neděle. Celá sada je k dispozici na Centru pro katechezi v Olomouci.

Věříme, že se díky této příručce děti lépe seznámí s Ježíšem, který je má rád.

Hojnost Božích inspirací a pevnou víru v Boží pomoc do vaší služby přeji

pracovníci Centra pro katechezi v Olomouci

V Olomouci 17. 6. 2011

ZÁŘÍ

1. Ježíš mě má rád

23. neděle v mezidobí

Mt 18,15–20

Každý z nás se narodil mamince a patří do nějaké rodiny. My, kteří jsme se setkali na této mši svaté, tvoříme také jednu rodinu, kde je naším otcem Bůh. Tatínkové, maminky, děti, učitelé a také ti, kteří svůj život darovali Pánu Bohu jako řádové sestry, kněží, biskupové, Svatý otec, všichni jsme sourozenci. Pán Ježíš má rád také ty, kteří nikoho nemají a nikdo nemá rád je. Společně tvoříme jednu rodinu. Říkáme tomu farnost. Bůh je všemohoucí, ví, jak se jmenuje každý člověk v našem městě nebo vesnici. Ví přesně, co kdo právě dělá. Když se snažíme mít mezi sebou hezké vztahy, Bůh je mezi námi. I když zlobíme, Bůh nás neopouští, je stále blízko nás, ale nemá z toho radost.

Modlitba se podobá rozhovoru mezi dvěma lidmi, kteří se mají rádi. Při modlitbě si povídáš s Pánem Ježíšem. Je dobré modlit se sám. Ale dnes nám Pán Ježíš v evangeliu ukazuje, jak je dobré modlit se s někým dalším: s maminkou, v kostele s kamarády. Možná máte zkušenost se společnou modlitbou v rodině. I my jsme dnes na mši svaté a to je jedna veliká modlitba. Má to ohromnou sílu. Když třeba doma prosíme tatínka, aby nás vzal na výlet, tak tím, že ho prosíme všichni sourozenci a přimluví se i maminka, tatínka většinou přemluvíme.

Tam, kde se modlí více lidí, je Pán Ježíš s námi. Slyší mou a hlavně naše společné modlitby, naše slova, to, co mu říkáme. Můžeš mu říct, že máš z něčeho radost, že tě někdo našel, že jsi dostal na zadek nebo že tě maminka pochválila. Řekni mu, že ti brácha vzal propisku, klidně si i postěžuj, to můžeš. Na Pána Boha si zkus vzpomenout i během dne, nejen ráno, večer nebo když jsi v kostele. Pán o nás má starost, zajímá ho, jak se nám daří, zda nám něco důležitého nechybí. Pokud prosíme o něco, co bude pro naše společné dobro, jistě nám to Bůh rád dá, jen někdy musíme být trpěliví.

INSPIRACE:

Animované biblické příběhy Nového zákona: *Ježíšova modlitba* (Sjednání v modlitbě). Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 56-57 (Rodina).

2. Ježíš mě učí odpouštět

24. neděle v mezidobí

Mt 18,21–35

Co znamená odpustit? Každý z nás byl jistě na někoho rozzlobený, našťvaný,

napučený. Když ti někdo vezme tvou oblíbenou hračku, posmívá se ti nebo si nehraje s tebou, ale s jiným kamarádem, jistě ti to není jedno. Trápí tě to, jsi smutný a nejradši bys mu to oplatil a už se s ním nekamarádil. Od maminky či paní učitelky můžeš slyšet, že mu máš odpustit a už se na něho nemáš zlobit. Máte si podat ruku a být zase kamarádi.

Někdy je to těžké, ale Pán Ježíš nás k tomu dneska také povzbuzuje. Sám nám totiž odpustil nejednou, možná si to ani neuvědomujeme. Představme si, že by tě našťval tvůj sourozenec, kamarád z ulice či ze školky, protože si zase půjčil bez dovolení tvou oblíbenou hračku a dokonce ti ji i pokazil. Určitě je dobré, abys mu řekl, že se to nedělá že by se měl polepšit a že máš na něho vztek. Pán Ježíš nás však učí, že je potřeba mu i odpustit a ne se s ním do smrti nekamarádit. Máme odpustit nejen těm, kteří se nám přijdou omluvit, ale také těm, kteří s omluvou nepřijdou.

Pokud říkáš svému kamarádovi, spolužákovi či bráškově: „*Odpouštím ti, ale víc už tě nechci vidět, už se s tebou nebudu bavit a kamarádit,*“ tak jsi nepochopil, co to znamená odpustit. Někdy nejde hned stisknout kamarádovi ruku, usmát se na něho nebo se s ním rozdělit o bonbony. Chce to čas a modlitbu za toho, na koho jsme našťvaní, abychom mu dokázali odpustit a přát dobro. Už od malička bychom se měli učit odpouštět a tak se snažit podobat Pánu Ježíši, který nám také odpouští. Pokud si neodpouštíme, je z toho Pán Ježíš velice smutný, trápí ho to. Má nás totiž všechny rád.

Zkus si vybavit situaci z poslední doby, kdy ti někdo ublížil, našťval tě... Odpustil jsi mu? Dokázal bys mu říci ahoj a pozvat ho ke hře? I když to kolikrát není jednoduché, odpusť mu a uvědom si, že i ty nejsi dokonalý a také můžeš svým jednáním někomu ubližovat.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Odpusť nám naše viny*, 6:00 (Kolikrát odpustit?).
Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 54-55 (Kámen v kapse).

3. I já mám pozvání do nebeského království

25. neděle v mezidobí

Mt 20,1–16a

Na zemi žije velmi mnoho lidí, děvčat, chlapců, malých i velkých, z každého koutu světa. Ne všichni od malička věří v Pána Ježíše. Nikdo jim třeba o Ježíši, který je má rád, ještě neřekl. Někteří ho znají jen trochu. Bůh nás má rád, poslal svého Syna Pána Ježíše, aby nám byl blíž a ukázal nám cestu do nebeského království. Pán Ježíš zve každého člověka k sobě do nebe. Kdo v něho uvěří a přijme jeho pozvání, dostane slíbenou odměnu. Po smrti půjde do jeho

království – do nebe. Nebe je radost bez konce, kde budeme žít stále s Bohem Otcem, Synem i Duchem Svatým. Tam nikdo nebude smutný, nikomu se nebude stýskat, nebude ho něco bolet. Všichni budeme skvělí kamarádi.

Pán Ježíš zve každého. Nemá vybrané jen nějaké své kamarády. Dává do poslední chvíle šanci každému, aby v něho uvěřil, litoval svých hříchů a vešel s ním do nebeského království. To je důkaz, že Bůh je milosrdný.

Může se nám zdát nespravedlivé, že se do nebe mohou dostat i lidé, kteří Pána Ježíše nemají rádi už odmalička. Celý život dělali, co se jim zachtělo, kradli, nadávali. Před svojí smrtí však poznali, že druhým udělali spoustu trápení, a litují toho, co vykonali špatného. Prosí Pána Ježíše za odpuštění.

Ježíš se podobá pánovi z evangelia, který zve lidi, aby mu sloužili. Všem, kteří přijmou pozvání, nabízí stejnou dobrou odměnu – nebe. Všichni budou odměněni stejně – ten, kdo se modlí odmala, i ten, který začne chodit do kostela až jako babička či dědeček.

Bůh zve do nebe všechny, i ty, kteří v něho zatím nevěří, neznají ho. Do nebe se může dostat i tvůj kamarád, který zatím do kostela nechodí. Vzpomeň si na někoho takového z tvých kamarádů nebo příbuzných. Ježíš je může pozvat i skrze tebe. Pomodli se za ně a zkus někomu z nich udělat nějakou maličkostí radost. Řekni jim, jak je dobré znát Pána Ježíše.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 32-33 (Kdybych to věděl dřív).

4. Co slíbím, také udělám

26. neděle v mezidobí

Mt 21,28–32

V dnešním evangeliu Pán Ježíš vyprávěl příběh o muži, který měl dva syny. Jednoho dne řekl prvnímu: „*Jdi pracovat na vinici.*“ On odpověděl: „*Nechce se mi.*“ Ale potom toho litoval a šel. Pak to samé řekl i druhému synovi. On odpověděl: „*Ano, tatínku,*“ ale nešel. Pán Ježíš se těch, kteří mu naslouchali, zeptal, který ze synů opravdu poslechl otce. Odpověděli mu, že ten první. Měli pravdu. Druhý bratr sice hned tatínkovi řekl ano, ale už to neudělal – skutek utek. Nezvedl se a nepomohl tatínkovi.

Pán Ježíš nás také prosí, ať mu jdeme pomoci. Přeje si, aby se lidé na celém světě měli rádi. Přeje si, abychom se měli rádi doma, pomáhali si, aby nám spolu bylo dobře. A nejen doma, posílá nás také mezi naše kamarády, spolužáky a sousedy dělat lidem radost a tak sloužit Pánu Bohu. Jestliže chceme Pánu Bohu sloužit, dělat mu radost, nestačí mu říkat při modlitbě jen krásná slova. Musíme se také

pustit do práce. Pán Ježíš nám jde příkladem. Když třeba slíbil bohatému muži – setníkovi, že mu uzdraví jeho sluhu, který byl nemocný, také to dodržel.

Kolikrát jsi už nedodržel dané slovo. Maminka ti říkala: „Až dohraješ na počítači toto kolo, běž ven. Uklid' si své hračky! Běž nakrmit křečka,“ atd. Ty jsi odpověděl: „Ano, mami,“ a pak jsi zapomněl, co ti vůbec maminka říkala. Rozhodl ses, že ve školce budeš hodný, nebudeš bít své kamarády. Tolikrát jsi to slíbil a tolikrát nedodržel. V tuto chvíli se podobáš právě druhému synovi, který řekl tatínkovi ano, ale nešel.

Jistě znáte některé svaté, např. sv. Václava, který bude mít brzy svátek, sv. Terezičku, sv. Tarsicia nebo sv. Dominika Savia. I ti řekli někdy rodičům, že něco udělají, ale nakonec slib nedodrželi. Prosili však Pána Ježíše, aby jim odpustil. Prosili ho, aby měli sílu dělat rodičům, sourozencům a lidem kolem sebe spíše radost. Taký bojovali s tím přiznat se, že neudělali něco, o co je doma rodiče prosili. Nešlo jim to hned na první pokus. Snažili se o to celý život. Když se chceš cokoli naučit – číst, psát, hrát na nějaký hudební nástroj, jezdit na kole nebo něco uvařit, upéct – chce to trénovat. Někdy musíš i někoho poprosit, aby tě to naučil. Ze začátku je potřeba trénovat i každý den. Vyžaduje to pilnou práci, překonání lenosti, možná i strachu.

Snaž se dodržet to, co slíbíš. Např. že pomůžeš mamince s úklidem, navštívíš babičku, půjdeš ven s kamarádem, i když se ti zrovna teď nechce a raději bys seděl u počítače. Pánu Ježíši také často slibujeme – že se budeme modlit, půjdeme za ním na mši svatou, atd. Nezapomínej dodržovat sliby i vůči Pánu Ježíši.

INSPIRACE:

Animované biblické příběhy Nového zákona: *Ježíšova podobenství* (Podobenství o dvou synech).

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 50-51 (Parkoviště).

ŘÍJEN

5. Ježíše zajímá, co dělám a kde jsem

27. neděle v mezidobí

Mt 21,33–43

Za Pánem Ježíšem přicházeli lidé a ptali se ho, jak mají správně žít. Zajímalo je také, jaký je jeho Otec. Pán Ježíš jim proto začal vyprávět příběhy, kterým se říká podobenství. V dnešním evangeliu vypráví Pán Ježíš podobenství o zlých

vinařích: „Byla vinice, na které se pěstovaly hrozny. Patřila jednomu bohatému hospodáři. Ten na ní nechal postavit věž pro hlídače a stroje pro výrobu vína. Sám na ní nepracoval. O úrodu se měli starat vinaři. Když byl čas sklizně, zajímal se hospodář, kolik práce se na vinici udělalo, jaká byla úroda. Poslal proto své služebníky a pak také svého syna, aby se šli podívat a pověděli mu o tom. Vinaři věděli, že moc práce neudělali, a nechtěli, aby se o tom hospodář dozvěděl. Naložili proto se všemi služebníky stejně. Zabili je.“

Také tebe Bůh poslal na vinici, ale ne na tu, kde se pěstují hrozny. Je to jen přirovnání. Vinice je místo, kde trávíš nejvíce času – to může být u vás doma, ve školce, na hřišti, kde si hraješ s ostatními dětmi. Pána Ježíše zajímá, jak jsi využil den, který ti dal. Udělal jsi něco dobrého? Splnil jsi, co po tobě chtěla maminka? Rozdělil ses o sušenku, uklidil si po sobě věci? Ve škole se máme například učit, dávat pozor v hodině. Bůh k nám posílá i svého Syna Ježíše, stejně jako ho poslal k dělníkům na vinici. Pána Ježíše zajímá, co děláme celý den. Jak se máme, zda jsme smutní nebo veselí. Má nás moc rád, čeká, jestli mu o sobě popovídáme. Řekni mu o sobě, On tě slyší. V podobenství jsme slyšeli o služebnících, kteří se měli podívat, kolik práce se udělalo. Těmito služebníky mohou být naši rodiče nebo paní učitelka, která se ptá na splněný domácí úkol.

Co by asi řekl Pán Ježíš mně, kdyby se dnes přišel podívat na to, co jsem od rána dobrého udělal? Měl by ze mě radost? Co by mu asi řekli rodiče? Nikdo není tak svatý, že by nemusel nic zlepšovat. Všichni máme lépe využívat darů, které nám Pán Ježíš dal. Všichni můžeme dělat kolem sebe více dobrých skutků. Začni třeba s tím, že doma uklidíš po sobě věci, aniž by ti to musela maminka připomenout.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Mesiáš přichází*, 17:35 (Mesiáš je tady).
Bruno Ferrero. *Pohlazení pro duši*, str. 86-87 (Svatý Petr a dva vozkové).

6. Ježíš mě zve na velkou slavnost

28. neděle v mezidobí

Mt 22,1–14

V dnešním evangeliu Pán Ježíš mluví v podobenství o králi, který vystrojil svatební hostinu pro svého syna a zve na ni hosty. Lidem, kteří mu naslouchali, chtěl ukázat, že jeho Otec zve všechny k sobě do nebe a to se podobá hostině. Pozval na ni každého člověka. Někteří pozvání přijali, někteří se vymlouvali na moc práce a nepřišli. Krále to moc zarmoutilo, tolik dobrot pro ně nachystal, těšil se, jak bude veselo.

Snad každý z nás byl pozván na svatbu nebo aspoň na oslavu, když měla babička

či děda narozeniny. Pokud jsi tam našel dobré kamarády, sestřenice či bratrance, s kterými ti bylo dobře, jistě se ti tam líbilo. Mohli jste si spolu hrát, ochutnat spoustu dobrot, dát si pohár. Maminky a tatínkové se smáli s ostatními. Všichni dohromady měli radost z toho, že se vidí a mohou se o sobě něco nového dozvědět.

Pozvání na svatbu, o které jsme slyšeli v evangeliu, je pozváním do nebe. Slavnost, kterou pořádá Bůh, je však nekonečná. Nebe je radost bez konce, kde budeme žít stále s Bohem Otcem, Synem i Duchem svatým. V nebi jsou všichni svatí, které znáš, spousta tatínků, maminek, dětí... Bůh zve na tuto slavnost každého z nás, každého, kdo řekne, ano, já přijdu. Všichni jsme pozváni. Může to být třeba tvá sestřička nebo nezbedný žák ve třídě. Je k naší škodě, když toto pozvání odmítneme, když nebudeme mít zájem na tuto slavnost jít. Zrovna tak zve každého na mši svatou, která je hostinou s Ježíšem. Také zde, když se máme rádi, je nám dobře, něco nového se dozvíme a můžeme společně děkovat Bohu za to, že se o nás stará. Bůh zde rozdává veliké poklady, o kterých se nám ani ve snu nezdálo. Jsou to drahocenné věci, říká se jim milosti, Boží požehnání. Ty v obchodě koupit nejdou. To, že je nám spolu dobře – to v obchodě nekoupíme.

I ty jsi pozván na svatební hostinu v nebi – a to je důvod k radosti. Pán Ježíš tě zve i na slavnost, kterou můžeme zažívat už zde na zemi - je to mše svatá. Až půjdeš na další mši svatou, hezky se obleč, představ si, že jsi pozván na svatbu, nebo na velkou oslavu.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Znamení časů* (Královská svatba).

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 86-87 (Lžička).

7. Ježíš říká pravdu, ale s láskou

29. neděle v mezidobí

Mt 22,15–21

Byli lidé, kteří Pána Ježíše neměli rádi. To, co říkal o vzájemném odpouštění, lásce k Bohu a k druhým lidem, jim moc nevonělo. Záviděli mu, že ho poslouchá mnoho lidí. Nejraději by ho sprovodili ze světa nebo alespoň poslali do vězení. Přemýšleli, jak by to udělali. Vymysleli zlý plán. Poslali k němu své služebníky, aby mu řekli: „*Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a učíš nás mít opravdově rádi Pána Boha. Nedíváš se na to, jestli tě někdo pochválí. Řekni nám: Máme dávat peníze císaři, nebo ne?*“ Z takové chvály by Pán Ježíš mohl mít radost. On však věděl, že nemluví pravdu, prokoukl jejich zlé plány. Kdyby jim odpověděl, že peníze platit nemají, požalovali by to císaři. Hned by byl důvod Pána Ježíše

uvěznit. Pán Ježíš se na ně nenaštval, nevyhnal je pryč. Řekl jim: „*Dávejte to, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.*“ Pán Ježíš je moudrý, nerozčiloval se, ale v klidu jim odpověděl. V dnešním evangeliu poznáváme, že Pán Ježíš je pravdomluvný. Nebál se říci pravdu, že někdo dělá špatné věci, i velice bohatým a váženým lidem. Neměl strach, že se mu za to budou smát.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli říkat Pána Ježíše: „*Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.*“ My bychom také měli dávat, komu co patří. Křečka přece nebudeme krmit modlitbami a do kostela nosit Pánu Ježíši jako dárek chleba s máslem. Ani jeden, ani druhý by z toho jistě neměl radost. K Pánu Ježíši se máme modlit – povídat si s ním, děkovat mu za to, že se o nás s láskou stará. Když mě něco bolí, tak mu to také řeknu. Poděkuji mu za křečka. Křečkovi zase donesu zrní a pohladím ho po kožíšku.

Napadlo tě někdy pomodlit se za naše politiky nebo za lidi, kteří jsou vyobrazení na našich bankovkách? Víš, co jsou to za osobnosti? Zkus si o nich něco zjistit a pomodlit se za ně, aby pokud zemřeli a jsou v očistci, se brzy dostali do nebe a pokud žijí, aby poznali lásku Pána Ježíše a byli spravedliví.

INSPIRACE:

DVD *Ježíš Království bez hranic*, 43:41 (ukaz mi minci).

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 64-65 (Zrcadlo).

8. Ježíš mě učí, co je v životě nejdůležitější

30. neděle v mezidobí

Mt 22,34–40

Z evangelií se dozvídáme, že Ježíš byl dobrý, dokázal lidem, kteří za ním přicházeli, poradit, jak mají správně žít. Vyprávěl jim o svém Otci v nebesích. V dnešním evangeliu se lidé ptají Pána Ježíše, co mají dělat, aby je život bavil a měli z něho radost. Pán Ježíš odpovídá, co je pro nás v životě nejdůležitější, o co se mají dospělí i děti snažit. Říká: „*Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.*“ Měj tedy rád Pána Boha ze všeho nejvíc. Víme, že nás má maminka ráda, tatínek i sourozenci také. Když se máme rádi, tak se na sebe těšíme, hrajeme si spolu, je nám spolu krásně. Když jsou s námi ti, které máme rádi, pak dokážeme udělat i věci, které nás nebaví. Právě tak to myslel Pán Ježíš s tím „*miluj Boha ze všeho nejvíc*“. Naopak když jsme na sebe naštvaní, nebavíme se spolu, je doma smutno, nechce se nám do ničeho. A to jsou ty chvíle v životě, kdy Pána Boha nepotřebujeme, nebavíme se s ním. Pán Ježíš nám říká, že to nejdůležitější na světě je mít rád. A proč Boha na prvním místě? Protože On nás má moc rád jako první, vždycky, ať se děje cokoliv. Stará se o nás.

Pokračováním této Ježíšovy odpovědi je to, že máme mít rádi všechny lidi kolem sebe, tak jak se máme rádi my sami. Pro „kokina“ nebo pro počítač uděláme cokoli. To je láska k sobě a právě tak máme mít rádi děti i dospělé kolem sebe. To máme dělat, abychom měli v životě opravdovou radost. Mít rád druhé lidi není v tom, že jim nosím pořád nějaké dárečky. Spíš si máme všímat, co by jim udělalo radost, a přát všem, ať se jim dobře daří.

Když projdeš kolem nějakého kamaráda, je pěkným zvykem, že mu alespoň řekneš ahoj a povíte si třeba co je nového. Tak i když půjdeš kolem kříže, který stojí u cesty či kostela, pozdrav toho nejlepšího kamaráda Pána Ježíše a řekni mu, co je u tebe nového. Poděkuj mu za to, že Tě má rád. A řekni mu, že ho máš také rád.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 40-41 (Tři slova).

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 78 (Poslední slovo).

9. Ježíš mi dává nejlepší příklad

31. neděle v mezidobí

Mt 23,1–12

V tomto týdnu budeme slavit dva velké svátky. Při prvním budeme oslavovat všechny svaté, kteří jsou v nebi, a na druhý den i všechny ty, kteří zemřeli a o kterých nevíme, jestli se také už radují v nebi – jsou v očistci. Každý den během celého roku slaví svátek nějaký člověk. Jednou jsou to Jany, Lidušky, jindy Tomášové, Vítci nebo třeba Jirkové. Je dobré si uvědomit, že v den, kdy slavíme svátek, bychom neměli zůstat u oslav svého jména a sebe, ale připomenout si svatého, podle kterého nám rodiče dali jméno. Svatí jsou nejbližší přátelé Pána Ježíše a po smrti jsou s ním v nebi. Jak to víme? Protože když lidé prosí Boha o pomoc, tak se obracejí na toho, kdo je v nebi, aby se také k této prosbě člověka připojil. A když je ta prosba např. o uzdravení z těžké nemoci vyslyšena, tak víme, že je tento přímluvce skutečně v nebi u Boha. Vyslyšení této prosby říkáme zázrak na přímluvu např. svatého Františka. To je pro nás důkazem, že tento člověk je v nebi. Pak mu můžeme říkat svatý.

Svatí jsou nám velkými vzory a pomocníky, pomáhají nám, přimlouvají se za nás, když je poprosíme o pomoc, protože jsou Pánu Bohu blíže než my na zemi. Víme, kdo už je v nebi? Patří mezi ně Panna Maria, apoštolové a všichni ti, kteří následovali Ježíše. Někteří byli Ježíšovi tak věrní, že podstoupili pronásledování i smrt jako Ježíš – o nich říkáme, že jsou mučedníci. O některých svatých ví jen Ježíš sám, někteří žili nedávno, jiní již před mnoha lety.

Všechny ale spojuje láska k Pánu Ježíši a jeho následování. Svatí se snažili

všechno dělat z lásky k Ježíši, měli Boha skutečně na prvním místě ve svém životě. Pomáhali lidem kolem sebe, modlili se za ně a snažili se o to, aby co nejvíce lidí poznalo, že je má Pán Ježíš rád. Nejde ani spočítat, kolik máme svatých, teď jsou u Pána Boha v nebi. Je tam radost bez konce.

Víš, podle kterého svatého jsi dostal při křtu jméno? Tento světec je tvůj velký přímluvce v nebi. Modlí se za tebe. Víš, v čem se snažil následovat Pána Ježíše? Zeptej se maminky či někoho staršího, jestli by ti nepomohl najít jeho obrázek a pár informací. Popros také svého křestního patrona o to, aby ti pomáhal být lepším.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 30-31 (Jablka).

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 18-19 (Vzor).

LISTOPAD

10. Ježíš je stále hořící lampa

32. neděle v mezidobí

Mt 25,1–13

Dnes jsme slyšeli podobenství o deseti pannách, můžeme říci družičkách, které společně s nevěstou čekaly na příchod ženicha a na svatební hostinu. V ruce držely hořící olejové lampy, kterými měly přivítat ženicha. Některé si vzaly s sebou i náhradní olej. Už byla tma, a protože ženich dlouho nepřicházel, všechny usnuly a lampy jim pomalu zhasínaly. Uprostřed noci uslyšely křik: „*Ženich je tady! Jděte mu naproti.*“ Družičky, které měly připravený náhradní olej, mohly jít se ženichem na svatbu. Nalily si do lamp olej a světlo hořelo dál.

Ženich v dnešním evangeliu představuje Ježíše. Svatební hostina – to je setkání s Ježíšem v nebi. Pán Ježíš v podobenství mluví o jedné důležité věci, a to mít stále hořící lampu, abychom mohli vstoupit do nebe.

Při křtu dostal každý z nás zapálenou svíci, která symbolizuje Pána Ježíše a také víru v něho. Víra je jako plamen, který svítí a hřeje, ale je také velmi křehký. Je potřeba o něho pečovat, aby nezhasl nebo aby nám ho někdo nesfoukl. Když děláme táborák, někdo musí přikládat do ohně, pak může oheň vydržet až do rána. Pokud má vaše maminka doma olejovou lampičku, musí do ní přidávat olej, bez oleje by nehořela a nemohla nám svítit na stole.

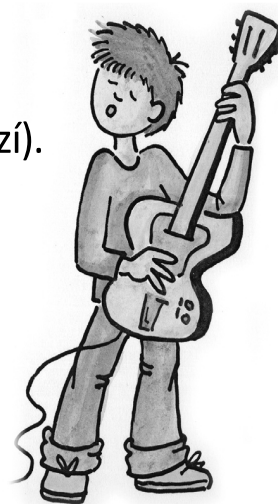
V dnešním evangeliu Pán Ježíš mluví o tom, aby nám stále hořel plamen víry. Ten hoří díky tomu, že budeme mít stále Pána Ježíše za kamaráda, budeme si s ním povídat, budeme se o něm víc dozvídat. Může se stát naším nejlepším kamarádem. On nás dokonale zná, má nás rád jako nikdo jiný na světě. Má nám stále co říci. Od něho si také můžeme vyprosit, aby nám dal potřebné dary pro to, aby náš plamen víry a lásky k němu nevyhasl. Máme být bdělí, tedy připraveni se s ním kdykoliv setkat. Je to podobné, jako když máš nějakého kamaráda. Rád si s ním hraješ, bavíš se s ním. Pokud by sis na něj ale neudělal čas, pak se toto kamarádství nemůže dál rozvíjet. Možná máš už teď kamarády, se kterými je ti dobře. Pán Ježíš je s námi stále, i když ho nevidíme. Je pro nás takovým světlem, které nám svítí na cestu, ať jsme ve škole, doma, venku s kamarády.

V tomto týdnu navštiv hřbitov a najdi nějaký hrob, o který se nikdo nestará. Zapal zde svíčku a pomodli se za člověka, který tu byl pohřbený, aby se co nejdříve mohl radoval v nebeském království.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Nebeské království* (Ženich přichází).

Bruno Ferrero. *Pohlazení pro duši*, str. 34-35 (Poslední dopis).

11. Ježíšovy dary mám poznat a využívat

33. neděle v mezidobí

Mt 25,14–30

V dnešním evangeliu vypráví Ježíš učedníkům podobenství o hřivnách. Jeden muž se chystal na cesty, a tak rozdělil svůj majetek třem služebníkům. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu svěřil jen jednu. V Ježíšově době představovala hřivna velkou částku peněz. Tomu, který dostal nejvíce, se podařilo prací získat dalších pět. Podobně se dařilo i tomu, který dostal dvě hřivny. Poslední ze služebníků však ukryl svou hřivnu do země. Když se pán vrátil z cest, zajímal se o to, jak kdo pracoval. Z prvních dvou služebníků měl radost, pochválil je za jejich pilnou práci. Podařilo se jim totiž získat další hřivny. Proto za to dostali i odměnu. Když poslední služebník ukázal jen tu hřivnu, kterou dostal na začátku, Pána to velice rozhněvalo.

Pán v dnešním evangeliu je Ježíš, který nám – služebníkům – rozděljuje hřivny. Dává nám dary – ne všem stejně, ale jak chce On. Není důležité, jestli nám Pán dal jednu nebo dvě hřivny. Důležité je, abychom tyto hřivny poznali a využili toho, co nám bylo svěřeno. Hřivny představují všechno to, co nám Bůh dává, abychom mohli žít a aby se nám dařilo to, co nás baví. Každý člověk dostal při

narození od Pána Ježíše veliký „balík“ darů. Pán Ježíš nám důvěřuje, že jeho dary dobře využijeme a nedáme je někam do kouta. Nikdo není takový jako Pán Ježíš, nikdo ti nedá lepší dary než On. Někdo umí hrát na hudební nástroj, hezky maluje, jiný je rychlý v běhu. To jsou všechno dary, které jsme od Pána Ježíše dostali, nikdo si je nezasloužil. Nejsou jen pro nás. Máme za ně Bohu děkovat, rozvíjet je. Můžeme se skrze ně také modlit.

Když třeba rád tančíš, tak při tom myslí na Pána Ježíše, kterému můžeš děkovat za tento dar tance. Klidně mu z lásky zazpívej, zaskákej přitom mu řekni, že ho máš rád. Uč se dělat vše z lásky k Ježíši a chválit ho vším, co děláš. Víš jaké jsi dostal od Pána Ježíše dary právě ty? Rodiče ti jistě pomůžou si je připomenout. Poděkuj za ně a zkus se skrze ně i modlit.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Ježíšova podobenství* (Podobenství o hřivnách). Bruno Ferrero. *Osvěžení pro duši*, str. 29 (Kniha).

12. Ježíš je Král

Slavnost Ježíše Krista Krále

Mt 25,31–46

Téměř v každé pohádce se setkáme s postavou krále. Většinou ho poznáme podle koruny na hlavě a krásného oblečení. Některý je přísný – jen dává příkazy a víc se nezajímá o své poddané. Většinou žije v zámku, je bohatý, má všechno, na co si pomyslí, a když něco řekne, tak ho všichni poslouchají. Dnes nemáme takové krále jako v pohádce; v naší zemi, v České republice, máme pana prezidenta.

My křesťané máme také svého krále a tím je Pán Ježíš. Je ale jiný než všichni ostatní králové. Není pohádkový. Pán Ježíš je Bůh, je král lidí, zvířat, rostlin a věcí. Jemu patří všechno na nebi i na zemi. On na zemi a ve vesmíru všechno řídí. Jeho přáním je, aby všichni byli šťastní. Nenarodil se na zámku, ale v chudém chlívě, nenosil královskou korunu a krásné šaty, dokonce si ani nenechal sloužit druhými, ale sám sloužil. Byl takový hrdina, že sám šel na smrt, abychom my mohli být šťastní a jít do nebe. Jinak bychom se tam kvůli našim hříchům nemohli dostat. Ježíš říkal, že jeho království není z tohoto světa, mnoho lidí to nechápalo. Pán Ježíš nás učí, že v jeho království se všichni mají rádi, radují se a hlavně tam není zlo. Už zde na zemi může být nebe – pokud budou všichni poslouchat, co říká Bůh, a budou se mít navzájem rádi.

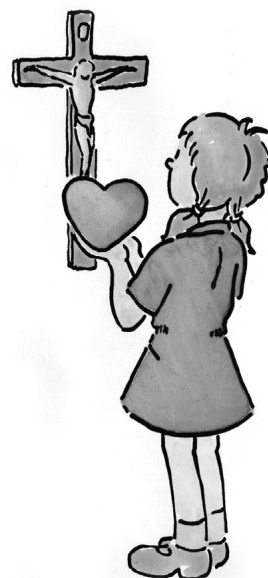
Nakresli obrázek s věcí, zvířátkem nebo člověkem, za které Pánu Bohu chceš poděkovat, že ho stvořil. Připomeň si i třeba s rodiči díky fotkám či filmu

nějakou událost, kde ti bylo dobře, kde jste se všichni smáli. To je totiž chvíle, kdy bylo Boží království mezi vámi. Poděkuj za to Pánu Ježíši.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 26-28 (Sklenice mléka).

Bruno Ferrero. *Osvěžení pro duši*, str. 58-59 (Vzkaz).

13. Advent – příprava na setkání s Ježíšem

1. neděle adventní

Mk 13,33–37

Advent (lat. příchod) je doba, kdy se připravujeme na narozeniny Pána Ježíše. Zapaluje se první svíce na adventním věnci. Adventní věnec je kulatý, jako kdybys kreslil usměvavé sluníčko. Kruh je symbol slunce, které nám svítí na cestu, umožňuje květinám a stromům růst, dává nám teplo a světlo. Slunce může být symbolem Boha, který stvořil všechno na zemi i na nebi, zvířata a lidi. Bůh se na nás usmívá a má nás rád. Díky jeho lásce rosteme, máme se rádi, dává teplo do našich vztahů. Když svítí sluníčko, mívají lidé i lepší náladu. Když sluníčko zapadne za kopec, je všude tma. Pokud by nám nesvítily na cestě lampy, auta neměla zapnutá světa, kvůli tmě by byl všude zmatek. Když doma rozsvítíme světlo, nemáme strach ze tmy. Víme, kam máme šlápnout, abychom něco nerozbili či si nepotloukli nos.

Svíčky na adventním věnci symbolizují také Pána Ježíše, který k nám přichází jako světlo. Bez Pána Ježíše by na světě nic nemohlo žít. Život s Ním je mnohem radostnější. Nemusíme se ničeho bát. Pán Ježíš nám ukazuje cestu. Když dáme na jeho rady, budeme mít opravdovou radost.

Právě v adventu máme čas se na Ježíšovy narozeniny připravit. Nemá nám to být jedno, protože každé setkání s Ježíšem je moc důležité, zvláště to o Vánocích. Kdybychom věděli, že nás doma navštíví vzácná návštěva, třeba dědeček nebo teta, jistě bychom doma krásně uklidili, něco dobrého upekli a hezky se oblékli. Přemýšlíme každý den o tom, do které nejhezčí místnosti je posadíme, aby se u nás cítili dobře, co si s nimi budeme asi povídat a co jim ukážeme. Když pak přijde ten očekávaný den a zazvoní zvonek, otevřeme jim a pozveme je dál. V dnešním evangeliu se dozvídáme, že my čekáme také na návštěvu. Je to však návštěva mnohem vzácnější. Jde totiž o samotného Pána Ježíše a jeho narození v Betlémě. Nevíme, kdy ale přijde, kdy k nám zazvoní na zvonek. Máme na tuto „božskou“ návštěvu čekat a těšit se na ni. Máme být připravení mu otevřít, kdyby zaklepal, a pozvat ho dál.

Popros rodiče, jestli můžeš domů pozvat přes týden nějakého kamaráda. Zkus se na tuto návštěvu připravit. Maminka ti jistě pomůže vymyslet program a nachystat něco dobrého na zub (pohár, jednohubky). Když se pak kamarád objeví ve dveřích a uvidí pěkně uklizený pokoj a připravené dobroty, bude mít určitě velkou radost. Kamarád pozná, že jsi na něho myslel, že ti na něm záleží.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Vánoční příběhy pro potěchu duše*, str. 93-94 (Čekání na Boha).

PROSINEC

14. Jan Křtitel – prorok, který říká, že Bůh existuje

2. neděle adventní

Mk 1,1-8

V dnešním evangeliu se dozvídáme o Janu Křtiteli, který se oblékal do velbloudí kůže, živil se kobyilkami a medem divokých včel. To ale není to nejdůležitější, co bychom si o něm měli zapamatovat. Jan byl prorok – tedy člověk, kterého si Bůh vybral, aby lidem připomínal, že Bůh existuje, že mu není jedno, co lidé dělají. Prorok učil lidi rozumět Hospodinovým slovům. Vyprávěl lidem o Pánu Bohu a jeho pravidlech života, která dal lidem - přikázáních. Jan Křtitel všem, kteří mu naslouchali, říkal: *„Změňte svůj život k lepšímu, protože se přiblížilo Boží království. Připravte cestu Páně. Naslouchejte Hospodinovým slovům. Dělejte, co on pokládá za správné.“* Co to pro nás znamená? Abychom mohli přijmout Ježíše, máme mu udělat místo ve svém životě. Co lidé dělali, když jim Jan Křtitel řekl, že se mají polepšit? Někomu jeho slova prošla jedním uchem dovnitř a druhým ven. Nic to s nimi neudělalo. Mysleli si, že nemusí nic zlepšovat. Byli však lidé, kteří si Janova slova vzali k srdci. Litovali svých špatných skutků a chtěli se polepšit.

Stejně jako Jan Křtitel byl poslem ohlašujícím, že se přiblížuje Boží království a příchod Spasitele, tak i pro nás dnes může být adventní věnec poslem přinášejícím důležité poselství - proroctví. Blíží se narození Pána Ježíše. Na svět přijde ten, který přinese všem lidem naději na život v Božím království. Adventní věnec je zelený. Zelená barva znamená naději a život. V době, kdy je venku zima - všechno je bílé, a my se díváme v kostele nebo doma na zelený adventní věnec, má nám to připomínat naději do budoucnosti a radost našeho života. Když se tráva zelená, je to znamení, že se probouzí příroda, že je v listech život. Ježíšovým narozením se svět jakoby „zazelenal“, vše se zvláštním způsobem proměňuje, je nové, krásnější.

Na adventním věnci najdeš kromě čtyř svíček i nejrůznější ozdoby. Také tvůj vztah k Pánu Ježíši má být pěkný, nazdobený. Když se budeš snažit každý den za něco Pánu Ježíši poděkovat, jako bys na adventní věnec připevnil třpytivou hvězdičku. Můžete se každý den doma sejít u adventního věnce, zapálit svíčku, zazpívat Pánu Ježíši nějakou písničku a poděkovat mu třeba za to, že začal padat sníh, že máš střechu nad hlavou, že máš kamarády.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Jan Křtitel*.

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 64-65 (Zrcadlo).

15. Jan Křtitel připravuje cestu pro Ježíše

3. neděle adventní – Gaudete

Jan 1,6-8.19-28

Brzy budou Vánoce. Na adventním věnci už svítí tři svíce a chybí rozsvítit tu poslední svíci. Adventní věnec se svícemi může znázorňovat, že Pán Ježíš chce, aby se o jeho lásce dozvěděli lidé ze všech koutů světa. Tak jako se svíčky zapalují postupně, tak přichází Boží království pozvolna i do celého našeho života.

Evangelium nás dnes znovu seznamuje s Janem Křtitelem, bratrancem Pána Ježíše. Od dětství se učil potřebným věcem. Tenkrát ještě nebyly školy či náboženství jako dnes. Děti se učily ve svých rodinách, kde naslouchaly tatínkům, dědečkům nebo chodily do synagogy, což je tehdejší kostel. Jan se snažil rozumět slovům, které řekl lidem Hospodin a které byly napsány v Bibli. Učil se poctivě. Ne hned na všechno přišel. Poznával, že Hospodin má lidi moc rád, stará se o nás a chce, abychom ho také měli rádi a povídali si s ním.

Když měl Jan Křtitel kolem 30-ti let, šel na poušť, kde žil odříkavým životem. Na poušti se modlil, povídal si s Bohem a snažil se ho co nejlépe poznat a mít ho rád. Bůh ho povolal jako svého posla. Jan Křtitel byl prorok s velkým úkolem. Měl říkat lidem pravdu o tom, jak tito lidé, kteří za ním přicházeli žijí, co dělají, jak si povídají, o čem přemýšlí.

Lidé, kteří se s Janem setkali u řeky Jordán, viděli, že má pravdu, že skrze jeho slova mluví Hospodin. Uvědomovali si, že dělali špatné věci. Chtěli toho litovat a začít znovu. Jan Křtitel byl ten, který připravoval cestu, připravoval srdce těch, ke kterým měl přijít slíbený Mesiáš, na kterého čekali izraelité po celé věky. A tak, když slyšeli, jak Jan Křtitel mluví u Jordánu, někteří přemýšleli, jestli náhodou on není ten slíbený Mesiáš. Ptali se ho jestli není Kristem či prorokem, na kterého mají čekat a který je vysvobodí a přivede do Božího království. Protože proroci jim tyto události neustále připomínali, aby na tento slib Hospodina nezapomněli.

On to odmítá, „*Ne, já to nejsem*“. Nechtěl, aby ho lidé chválili, uznávali. Věděl, že ten, komu patří chvála za všechno je Hospodin, a ten (Ježíš), pro kterého připravuje místo mezi lidmi.

Spoustu lidí chce před Vánocemi udělat pořádek nejen v bytě či domě, ale i ve svém srdci. Jdou ke svátosti smíření a zde řeknou Bohu za přítomnosti kněze, co udělali špatně. Poté, co svých hříchů litují a chtějí se zlepšit, jim Pán Ježíš odpouští a dá jim sílu začít znovu. Pokud ještě nechodíš ke svátosti smíření, tak si určitě vybavíš nějakou chvíli, kdy jsi např. neposlechl jednoho z rodičů nebo paní učitelku. Poprosil jsi je za odpuštění?

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Jan Křtitel*.

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 42 (Vlčí zpověď).

16. Maria souhlasila, že se stane Ježíšovou maminkou

4. neděle adventní

Lk 1,26-38

Dnes jsme slyšeli o tom, jak anděl Gabriel navštívil Pannu Marii a oznámil jí, že se má stát maminkou Božího syna. Marii to asi překvapilo, nechápala, jak se to může stát. Měla vymyšleno, čím by chtěla být, chtěla se vdát za Josefa. Měla však Boha ráda, dokázala se vzdát svých plánů, proto řekla: „*Jsem služebnice Páně, ať se mi tak stane*“.

Každý z nás má naplánované, co by si přál pod stromeček, na jakou pohádku se podívá. Když jdeme s maminkou nakupovat, snažíme se ji přesvědčit, aby nám koupila dobrotu, na kterou se nám zrovna sbíhají sliny.

Všechno může být však jinak. Naše přání, to co chci, se nemusí vždy vyplnit. A to je dobře, protože můžeme dostat mnohem lepší věc, než tu, o kterou jsme škemrali. Pán Ježíš nám ukazuje na příkladu Panny Marie, že se vyplatí dát na jeho nabídku. Jít tam, kam nás zve. Vzít si to, co nám připravil On. To přinese větší radost nejen nám, ale i kamarádům a rodičům. Pán Ježíš má pro nás vymyšlený nejlepší plán, nejlepší budoucnost. Nenutí nás, ale nabízí. Má nás totiž moc rád, nechce nás do ničeho nutit. Záleží na nás, zda do toho půjdeme. Nezapomeňme, že nás bude mít rád vždy, i když se rozhodneme jinak. Kdyby Panna Maria neřekla andělovi ano, nikdo by o ní nevěděl a nikdo by se k ní nemodlil. Tím, že měla Boha ráda, a uvěřila mu, řekla ano, já do toho jdu, mohl přijít Pán Ježíš na svět.

Teď o Vánocích bude spousta příležitostí se rozhodovat podle příkladu Panny Marie, která o sobě řekla, že je služebnice Páně.

Tak, jak se od dětství Maria učila na maličkostech poznávat Boží dobrotu, a být mu podobná, stejně i ty, i když jsi možná ještě maličký, se můžeš Bohu a Panně Marii podobat. Třeba tím, že půjdeš s rodiči navštívit a udělat radost někomu z příbuzných nebo bez odmlouvání pomůžeš doma či v kostele. Uč se nedívat jenom na sebe: co chci právě teď já, ale jak můžu posloužit druhým a udělat jim radost.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Narodil se Král* (Narodí se král).

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 82-84 (Princezna).

17. Vánoce - slavíme Ježíšovy narozeniny

Slavnost narození Páně/ 1. svátek vánoční

Lk 2,1-14

Neumíme si ani představit, kolik dětí se každý den na světě narodí. Tatínek a maminka na ně čekají s láskou a úzkostí. Když se narodí, radují se z toho ti, kteří na něho čekali (maminka, tatínek, babičky a strýcové). Narození Ježíška oslavuje tolik lidí, že by se nevešli ani na největší náměstí světa. Mnoho lidí zná příběh o narození Ježíška. Dal nám ho Otec Bůh, z veliké lásky.

Ježíš se narodil v Betlémě, ve chlévě pro ovečky. Maria a Josef byli chudí a nenašli nikde místo pro přespání. Ve chlévě Maria přivedla na svět malého Ježíška a položila ho do jeslí. Andělé přinesli zprávu pastýřům: „*Vstaňte a běžte se podívat do blízké stáje, kde najdete právě narozené děťátko. To je váš budoucí král, Spasitel. Přemůže zlo ve světě, přinese navždycky pokoj, lásku a nikdy nekončící život.*“ Pastýři spěchali ke chlévu, uviděli dítě zabalené v plenkách a chválili Boha. Možná se divili, že ten, který má být budoucí král, nepřišel na zem jako nějaký mocný císař, kterého by se každý bál, ale jako miminko, kterého si může pochovat i každý z nás.

Když nám zavolá někdo z příbuzných, že se jim dnes narodilo miminko, všichni z toho máme velikou radost. Snažíme se co nejdříve maminku s miminkem navštívit v porodnici, abychom se podívali na toho malého človíčka a pochovali si ho. A když se maminka s děťátkem vrátí domů, přineseme jim také dárky např. novou hračku, rodičům něco na posilnění.

Tak jako pastýři i my jsme se dozvěděli zprávu o narození Ježíška. Scházíme se na mši svaté v kostele, který je krásně vyzdobený, je v něm betlém plný různých postaviček. Všechny z nich se dívají na Ježíška a přináší mu dárky. My jsme přišli za ním do kostela jako ti pastýři do Betléma. Zpíváme mu koledy a děkujeme Bohu, že se Ježíš narodil jako miminko, kterého se nikdo nemusí bát.

Zkus, až se budeš dívat na Betlém, vymyslet, co si mezi sebou betlémské postavičky říkají, když přinášejí narozenému Ježíškovi dary. Jistě budou Pánu Ježíši děkovat. Řeknou mu, jak se jmenují a proč mu přináší tento dárek. Všimni si, že všichni nosí Ježíškovi to nejlepší, co doma najdou a ne to, co již nepotřebují. Co ty bys přinesl Ježíškovi jako dárek do Betléma?

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Narodil se král* (Říkají mu Ježíš, Našli jsme Spasitele). Bruno Ferrero. *Vánoční příběhy pro potěchu duše*, str. 7 (Úvod).

LEDEN

18. Maria je maminka Boha, který se stal člověkem

Slavnost Matky Boží Panny Marie

Lk 2,16-21

Na Nový rok si připomínáme, že Panna Maria je maminkou Ježíše. Pán Bůh je Ježíšovým tatínkem. O Panně Marii víme, že se narodila v jedné daleké zemi. Dnes jí říkáme Izrael nebo také mluvíme o Svaté zemi. Narodil se zde totiž v Betlémě i Pán Ježíš – Bůh se zde stal člověkem. Rodiče Panny Marie, Anna a Jáchym, z ní měli velikou radost. Mysleli si, že děti nikdy mít nebudou, protože byli oba staří. Maria pomáhala v městečku Nazaretu svým rodičům doma nebo na poli, kde pěstovali obilí. Starala se o ovečky, pekla chlebové placky.

Od rodičů se dozvídala o Bohu, naučili jí kromě práce to nejdůležitější - modlit se. Cokoli dělala - doma či na poli – při všem myslela na Hospodina. Každou volnou chvíli využila k modlitbě, ve které si povídala s Bohem. Zpívala mu písničky. Prosila ho za všechny lidi, které něco trápilo. Lidé ji měli rádi, šlo na ní poznat, že má Pána Boha ráda a má čisté srdce. Bůh si ji vybral, aby se stala maminkou Ježíše. Pán Ježíš nám říká, že Maria je také naší maminkou. Má nás ráda. Ví, z čeho máme radost, co nás bolí. Protože je maminkou Pána Ježíše, tak, když jí budeme říkat, co nás trápí nebo za někoho prosit, ona se za nás bude přimlouvát u svého Syna Pána Ježíše.

Když lidé s Marií hovoří v modlitbě, oslovují jí různě. My jí říkáme: Panna Maria. V Mexiku jí ale třeba říkají Naše Paní. Zkus ji v modlitbě co nejkrásněji oslovit, můžeš jí třeba zazpívat tu nejoblíbenější písničku, nakreslit jí obrázek nebo jí donést kytičku. Zaslouží si to, protože nás má všechny moc ráda.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Narodil se král* (Našli jsme Spasitele). Bruno Ferrero. *Paprsek slunce pro duši*, str. 78 (Jako Maria).

19. Křtem jsem se stal Božím dítětem

Svátek křtu Páně

Mk 1,7-11

V tento den si připomínáme Ježíše už jako dospělého. Ježíš přišel za Janem Křtitelem, aby se od něj nechal pokřtít. Za Janem přicházeli lidé, protože se chtěli polepšit a chtěli začít žít lépe, aby z nich měl Bůh radost. Jan poznal, že Pán Ježíš je Syn Boží. Nechápal, proč se chce nechat pokřtít, když jeho srdce je úplně čisté. Poslechl ho však. Když Jan udělal křest, uslyšel z nebe hlas Hospodina: *„Ty jsi můj milovaný syn, v tobě mám zalíbení.“* Těmito slovy Bůh z nebe oznámil lidem, že Ježíš je ten, na kterého se lidé těšili, na kterého čekali. Je to Syn Boží.

Pán Ježíš byl pokřtěn jako dospělý. Dnes křtíme dospělé i děti. Pokud jsme byli na křtu, mohli jsme vidět, že kněz lil miminku či dospělému na hlavu vodu a při tom řekl: *„Eliško, Františku,.. já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého.“* To samé se událo při tvém křtu, když tě rodiče přinesli do kostela. Tento den je nejdůležitějším dnem tvého života, protože se stalo něco velikého. Každému z nás Bůh řekl, tak jako Pánu Ježíši při jeho křtu v Jordáně: *„Ty jsi můj milovaný syn (dcera), mám tě moc rád.“* Od tohoto okamžiku jsi se stal/a milovaným Božím dítětem. Nepatříš pouze svojí mamince a tatínkovi, ale i nebeskému Otcí, kterému můžeš dokonce říkat tatínku.

A ještě jedna dobrá zpráva. Tím, že jsi byl pokřtěn/a patříš do rodiny se všemi lidmi, kteří také přijali křest. Některé z nich znáš – jsou to lidé, které vidíváš v kostele. Někteří však bydlí i v jiném městě, zemi nebo světadíle. Všichni věříme v Pána Ježíše a našim společným otcem je Bůh.

Víš, kdy jsi byl pokřtěný a v kterém kostele to bylo? Pokud ne zkus si to zjistit. Podívej se, jestli ze svého křtu nemáte nějaké fotografie nebo video. Tento den, kdy si připomínáš den křtu, je totiž pro tebe velkou slavností. Celé nebe i s tvým křestním patronem se raduje, protože jsi se stal/stala Božím dítětem. Zkus také najít ve vašem kostele křtitelnici. U ní se můžeš pomodlit a poděkovat Pánu Bohu, že mu patříš, že se o tebe stará a má tě rád.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Jan Křtitel* (Beránek Boží).

Bruno Ferrero. *Paprsek slunce pro duši*, str. 49 (Staré housle).

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 29 (Bankovka).

Bruno Ferrero. *Paprsek slunce pro duši*, str. 38-39 (Smutný příběh).

20. Ježíš je Beránek Boží

2. neděle v mezidobí

Jan 1,35-42

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak Jan Křtitel stojí se dvěma učedníky. Když uvidí kolem procházet Pána Ježíše, ukazuje na něj a říká „*Hle, Beránek Boží!*“ Učedníky zaujalo, co Jan Křtitel řekl o Pánu Ježíši, a rozhodli se jít za ním. Když Pán Ježíš zpozoroval, že za ním jdou nějakí lidé, otočil se a dal se s nimi do rozhovoru. Učedníci, když si s Ježíšem chvíli povídali, poznali, že je to skutečně beránek Boží a Mesiáš. Řekli o tom i svým sourozencům.

Jan Křtitel oslovil Pána Ježíše: „*Hle, beránek Boží!*“. Jistě víte, že Pán Ježíš není skutečný beránek nebo ovečka, ale Bůh a člověk. Beránek je jenom symbol, předobraz Mesiáše. Když o někom řekneme, že je jako beránek, myslíme tím, že je hodný, bezelstný, má čistou duši, že je obětavý. Je zajímavé, že když se jde malé jehňátko stříhat nebo má být třeba usmrceno, nebrání se. Pán Ježíš všude, kam vstoupil, dělal dobré skutky. Každého, kdo za ním přišel, s láskou přijal, nikoho od sebe neodháněl. Víme, že se za nás obětoval a zemřel za naše hříchy na kříži. Právě jako beránek se nebránil, nenadával, ale vzal z lásky k nám na svá ramena těžký kříž. Kdyby Pán Ježíš za nás nezemřel na kříži a pak i nevstal z mrtvých, nikdo by z nás nemohl jít do nebe.

Při mši svaté říkáme, že Ježíš je Beránek Boží. Kdy přesně? Nejprve ve chvalozpěvu Sláva na výsostech Bohu. V jinou chvíli všichni třikrát zpíváme: „*Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi a daruj nám pokoj.*“ Kněz pak těsně před přijímáním zvedá velkou rozlomenou hostii, ve které je přítomný Pán Ježíš, a říká: „*Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.*“ Tímto nás kněz zve ke Kristově hostině. Hostie se láme proto, aby se nám připomnělo, že Pán Ježíš chce rozdávat svou lásku všem lidem. Ten, kdo chce přijmout Pána Ježíše do svého srdce a neudělal těžký hřích, se přidá k průvodu lidí, kteří dostanou Pána Ježíše v Eucharistii. Po svatém přijímání společně zpíváme pěknou píseň a máme radost, že jsme blízko Pánu Ježíši.

Pokud ještě nemůžeš jít ke svatému přijímání klidně řekni v tichosti například: „Pane Ježíši, děkuji, že mě máš rád. Prosím přijď a pomoz mi být lepším.“ Na konci mše svaté děti od kněze většinou dostanou křížek na čelo. Je to veliká věc. Pan farář nám vyprošuje od Pána Ježíše všechno dobré.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 70-71 (Pelikánova mláďata).

21. Ježíš mně říká: „Pojď za mnou.“

3. neděle v mezidobí

Mk 1,14-20

Jednoho dne šel Ježíš podél Galilejského moře, kde pracovala spousta rybářů. Rybáři nejsou žádná tintítka, ale pořádní chlapi, kteří musí mít sílu v rukách, aby dokázali vytáhnout síť plnou ryb. Pán Ježíš si všiml dvou bratrů rybářů. Zrovna lovili do sítí ryby. Byli to dva statní muži, Šimon a Ondřej. Pán Ježíš se u nich zastavil a začal si s nimi povídat. Po chvíli jim řekl: *„Pojďte za mnou a už nebudete lovit ryby, ale lidi.“* Bratry to zaujalo. Nespekulovali o tom, že mají moc práce, že jim někdo možná ukradne loď, aj. Oni neváhali, zvedli se a připojili se k Ježíši. Přidali se k nim pak ještě bratři Jakub a Jan.

U moře bylo mnoho rybářů, nevíme jestli Pán nemluvil ještě s jinými rybáři a nepozval také je, aby šli za ním a stali se jeho kamarádi. Víme jen o těchto čtyřech rybářích, kteří dali na Ježíšovo slovo, nechali své práce, kterou dělali a šli s Ním. Tehdy netušili, kolik dobrodružství s Ježíšem zažijí.

Rybáři Šimon, Ondřej, Jakub a Jan byli pozváni, aby šli za Pánem Ježíšem. Neohlíželi se zpátky, nebyli našťvaní. Jejda, jak my se dokážeme někdy tak lehce rozzlobit na toho, kdo nás vyruší z rozehrané hry a chce po nás jen maličkou službu – třeba s něčím pomoci.

Pán Ježíš zve také nás, abychom šli za ním. Nevybírá si jen ty nejhodnější, nejšikovnější děti a lidi. Vždyť bratři Jan a Jakub byli velicí divoši. Říkalo se jim synové hromu. Když viděli, že někdo dělá něco špatného, hned by mu přáli, aby do něj uhodil blesk.

Pán Ježíš má rád všechny, volá i takové, o kterých bychom to nikdy neřekli. Každý z nás je pozvaným rybářem. Pán Ježíš každého zve, abychom šli za ním, stejně jako ti apoštolové, a učili se od něho konat dobré věci, modlit se k nebeskému Otci. Pána Ježíše můžu následovat všude – třeba i doma, když se snažím poctivě plnit svěřené úkoly (vyvenčit psa, vysypat koš, uklidit nádoby...) Následovat Pána Ježíše znamená snažit se být mu podobný. Pán Ježíš nebyl každou chvíli napučený, nešvindloval ve hře a dokázal odpustit i těm, kteří se mu posmívali.

Jsou lidé, na kterých vidíme, že se rozhodli následovat Pána Ježíše. Jsou jimi kněží a řeholní sestry nebo bratři. Znáš nějaké? Víš, proč se rozhodli sloužit Pánu Ježíši? Kdo ví, jestli i Tebe Pán Ježíš, až budeš starší, nezavolá, abys Jemu i potřebným lidem tímto způsobem sloužil. Být knězem nebo řeholníkem je krásná věc.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 58-59 (Dar).

22. Tam, kde je Ježíš, nemůže být zlo

4. neděle v mezidobí

Mk 1,21-28

Bůh Otec má velikou lásku a moc. Právě z těchto důvodů stvořil nebe, zemi i všechno, co je na ní. Bůh si nechtěl tuto lásku a moc nechat pro sebe, proto ji nabízí každému člověku. Když Ježíš chodil po zemi, prokazoval všem dobro, protože je Boží Syn a chtěl všechny lidi přivést ke svému Otci. Všude se setkával s lidmi, kteří potřebovali jeho pomoc: nemocní, slepí, hluchí, ti co nemohou chodit. Tito lidé přicházeli k Pánu Ježíši, aby je uzdravil. Víme z evangelií, že Pán Ježíš dělá zázraky. Jistě bychom si na nějaké vzpomněli. (Zkuste si na nějaký vzpomenout).

Pán Ježíš má moc vyhánět všechno zlé, každé pokušení a hřích. Jsou chvíle, kdy se do našeho srdce vloudí myšlenka udělat někomu něco špatného, pomstít se. Uděláme něco naschvál, aby se maminka nebo sestríčka rozzlobila. To všechno jsou nápady, který nám do srdce nedává Pán Ježíš, ale jeho nepřítel, zlý duch. Zlý duch nám nabízí často velice lákavé nabídky. Láká mě, ať si něco vezmu bez dovolení, že na to jistě nikdo nepřijde. Láká mě zalhat mamince, že jsem tuto hračku nerozbil já, ale svedu to na někoho jiného. Neposlechnout tatínka.

Dnes jsme slyšeli, že Pán Ježíš dokáže činit zázraky. Také skrze své apoštoly konal Pán Ježíš zázraky a může je dělat i skrze nás. S pomocí Ježíše můžeme dělat také velké věci, například vyhánět zlé myšlenky a místo toho vykonat něco dobrého.

Udělat druhým radost neumí každý. Je to jen pro odvážné a statečné. Nemusíme se bát dělat dobré skutky před druhými lidmi. Ať vidí kamarád, že rád chodím do kostela, pomůžu někomu uklidit hračky, rozdělím se s lentilkami. Víte, co je ale ještě lepší, i když těžší? Rozdělit se s lentilkami pokaždé, když mi je maminka koupí. Zamést smetí v kuchyni třeba každý den. Mít rád druhé lidi a dělat jim radost je velká věc, kterou nedokáže každý člověk. Pán Ježíš skrze zázraky přicházel na pomoc člověku. I nám přichází na pomoc, abychom dokázali zvítězit nad zlými myšlenkami a dokázali dělat dobré skutky.

Když mě napadne v týdnu nějaká špatná myšlenka udělat něco zlého – třeba pomluvit kamaráda, nepůjčit nemocnému spolužákovi sešit na dopsání, hrát celé odpoledne na počítači hry místo toho, abych šel ven s kamarádem nebo si uklidil v pokoji, nejit na mši svatou nebo spolčo dětí. Je dobré poprosit Pána Ježíše, aby si vzal zlé myšlenky a já abych udělal raději dobrou věc.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 12-13 (Pokušení).

23. Ježíš mně dává zdraví, abych konal dobro

5. neděle v mezidobí

Mk 1,29-39

V dnešním evangeliu jsme slyšeli o Pánu Ježíši, který se setkal s mnoha nemocnými a uzdravil je. Jednou z nich byla tchýně Šimona, kterému dal později Ježíš jméno Petr, to znamená skála. Petrova tchýně měla horečku. Pán Ježíš ji vzal za ruku a horečka zmizela. Tchýně byla zdravá jako rybička. Od radosti a z vděčnosti jim nosila na stůl jídlo a snažila se o to, aby jim bylo u ní doma dobře.

Rychle se rozkřiklo, že Ježíš dokáže uzdravovat. Proto další den ráno na Pána Ježíše čekala spousta lidí. Někteří byli nemocní, někteří přišli možná jen ze zvědavosti, jak asi ten zázračný člověk vypadá. Učedníci běželi říct tuto zprávu Pánu Ježíši. Našli ho, jak se modlí na opuštěném místě, kde nebylo ani živáčka, jak si povídá se svým Otcem. Učedníci mu pověděli: „*Pane, všichni tě hledají, pojd' už.*“ Pán Ježíš jim řekl: „*Pojďme i do jiných městeček, abych tam kázal a vyháněl zlé duchy.*“

Být zdravý není samozřejmost. Je to veliký dar, za který máme Bohu děkovat. Když je člověk nemocný, má třeba horečku, tak z toho velkou radost nemá. Místo toho, aby s druhými dětmi sáňkoval nebo běhal na hřišti musí ležet v posteli a brát léky.

Pán Ježíš se zajímá o každého člověka. Z evangelia víme, že si Pán Ježíš udělá čas na každého, uzdravuje večer, i v noci, přestože je zajisté unavený.

Rád vyslyší prosbu za uzdravení nemocného člena naší rodiny. Tak uzdravil i tchýni apoštola Petra. Je dobře, že se za sebe modlíme a prosíme Pána Ježíše, aby se například babička, sestřička, strýc, uzdravili. Je dobré si připomenout, že Pán Ježíš nám dává zdraví kvůli tomu, abychom konali dobro, chválili Boha, sloužili mu a ne se hádali nebo dokonce lenošili.

Když prosím za něčí uzdravení, je důležité být vytrvalý. Pán Ježíš totiž není automat, který nám splní každé přání, sotva se za to párkrát pomodlíme. Ne, on ví, co je pro nás či někoho z rodiny nejlepší a co nám pomůže ho mít více rád. V dnešním evangeliu jsme také slyšeli, že Pán Ježíš uzdravil mnoho nemocných, které k Němu lidé přinášeli, ne že uzdravil úplně všechny.

To, že máme zdravé ruce, nohy, že vidíme, a slyšíme, není samozřejmost, to všechno nám dává Bůh, abychom mohli dělat dobro a právě sloužit těm, kteří tento dar nedostali, ale mají jiné. „Nauč nás Pane, abychom svoje ruce, myšlení, a věci nepoužívali pouze pro sebe, ale pro tebe a pro druhé. Pane, prosíme, za nemocné lidi.“

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Ježíšovy zázraky* 22:50 (Na vlastní oči).

Bruno Ferrero. *Osvěžení pro duši*, str. 48-49 (Léčba).

24. Ježíši záleží na každém člověku

6. neděle v mezidobí

Mk 1,40-45

Jednou potkal Pán Ježíš člověka, který byl nemocný malomocenstvím. Takoví lidé byli velice smutní. Po celém těle měli velké bílé skvrny, ze kterých šel odporný zápach. Moc to bolelo. Maso jim odpadávalo od těla. Neexistoval lék, který by je uzdravil. Aby druhé nenakazili, museli před sebou volat: „*Jsem nečistý!*“ Lidé se jim vyhýbali oklikou. Kdyby se jich dotkli, tak by tuto nemoc dostali také. Malomocný člověk byl vyhnán z města a žil s ostatními malomocnými většinou daleko od lidí. Lidé si mysleli, že se člověk stal malomocným kvůli tomu, že hřešil dělal mnoho hříchů - zlých skutků.

Pán Ježíš porušil zavedené pravidlo a setkal se s jedním takovým člověkem. Neodehnal ho od sebe a neutekl od něho, když k němu přišel a na kolenou ho prosil o uzdravení. Dokonce se ho i dotkl. Dovolil mu totiž, aby k němu přišel a pověděl mu, co ho trápí. Nemocný mu řekl: „*Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.*“ Ježíšovi bylo nemocného líto, usmál se na něj a řekl mu: „*Chci, buď čistý.*“ A stalo se, že Pán Ježíš ho na místě uzdravil. Pán Ježíš uzdravenému ještě řekl, aby o tomto zázraku nikomu neříkal, kromě knězi. V chrámě měl pak za své uzdravení poděkovat Bohu a nechat tam dar. Myslíte, že vydržel mlčet? Ne. Utíkal přes celou vesnici a křičel z plných plic: „*Já jsem zdravý. Sláva! Ježíš udělal zázrak, vyléčil mě z malomocenství!*“

Ježíšovi záleží na každém člověku. Má rád každého člověka stejně a to vždycky. Má dokonce rád i ty, na které nikdo nemyslí, také všechny nemocné, ať je bolí cokoli a ať vypadají jakkoli. Ježíš měl rád i toho malomocného, právě tak jako dnes má rád tebe. Chce, abys byl zdravý, měli tě druzí rádi, abys měl kamarády a sám jsi byl dobrým kamarádem. Pán Ježíš se nezajímal jen o své apoštoly, kteří byli stále s ním. Snažil se dělat radost i jiným lidem. My také nemáme žárlit na to, když se třeba maminka chvíli věnuje někomu jinému, třeba nějaké jiné holčičce, jiným dětem v kroužku. Může se nám zdát, že mě už maminka nemá tak ráda. Naopak, maminka má své děti ráda ze všeho nejvíc, ale chce udělat radost i jiným, tak jako to dělal Pán Ježíš. Tomu záleželo opravdu na každém člověku. Nás Pán Ježíš také zve k tomu, abychom se dívali kolem sebe a kamarádili se se všemi dětmi nejen s těmi, které jsem si sám vybral.

Z dnešního evangelia si můžeme zapamatovat, že když máme nějaké trápení, nebo pokud jsme udělali něco špatného, nemusíme se bát jít za Pánem Ježíšem. On nikoho neodmítne.

Když jsme třeba nemocní, stane se nějaká nehoda, napadne nás nevolat jen: „Mami, mami“, ale i: „Pane Ježíši, prosím, uzdrav mě“? Nezapomeňme Pánu Bohu, za zdraví také poděkovat.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Lazar žije* (Proč právě ona?).

DVD *Ježíš Království bez hranic*, 17:10 (uzdravení malomocného).

Bruno Ferrero. *Pohlazení pro duši*, str. 30-31 (Tajemství).

25. Moje víra se ukazuje na konkrétních skutcích

7. neděle v mezidobí

Mk 2,1-12

Kolem Ježíše bylo stále mnoho lidí, kteří chtěli slyšet, co říká a také věřili, že jim pomůže v jejich trápeních. Mezi nimi bylo mnoho nemocných. Jednou to byl slepý člověk, jindy malomocný, jindy třeba ten, který nemohl od dětství chodit. O jednom takovém člověku, který se nemohl dokonce hýbat, jsme slyšeli dnes. K Ježíši ho přinesli na nosítkách čtyři kamarádi. Ale všude bylo tolik lidí, že se do domu nemohli dostat. Nevzdali to však. Začali přemýšlet, jak to udělat, aby nemocného dostali k Ježíšovi. Rozhodli se, že udělají do střechy díru a spustí ho z ní do místnosti přímo k Ježíšovým nohám. Jak se rozhodli, tak udělali. Když Pán Ježíš uviděl jejich víru, usmál se a řekl nemocnému: „*Tvoje hříchy ti jsou odpuštěny, příteli,*“ a pak „*stoupni si, vezmi si své lehátko a jdi domů.*“ A v tu chvíli muž, který se předtím nemohl hýbat, vyskočil a volal: „*Díky Bohu!*“ Všichni žasli nad tímto zázrakem. Někteří lidé si ale začali mezi sebou šuškat. Přišlo jim divné, jak si může dovolit říci, „*odpouštějí se ti hříchy*“, vždyť hříchy může odpouštět jedině Bůh.

Čtyři kamarádi se dozvěděli o tom, že Ježíš dělá zázraky, a udělali vše pro to, aby svého nemocného kamaráda přinesli před Ježíše. Nepovídali si jen o tom, ale vzali kamaráda a donesli ho k Ježíši. Jde o konkrétní skutek. Vidíme na nich, že to nevzdali hned před první překážkou, že je tam mnoho lidí. Zrovna tak se nestačí jen pomodlit, když si vzpomenu. Je sice hezké, že věřím v Pána Boha, ale musí to být na mě i vidět. Kdybych mamince pořád říkal, že jí pomůžu, ale přitom bych si v pokojíčku hrál na počítači nebo seděl u televize, asi by mě maminka moc nepochválila. Musíme se všichni učit méně slibovat a raději více konat konkrétní skutky.

Z dnešního evangelia nám mohou být příkladem čtyři kamarádi, kteří přinesli ochrnuého chlapce k Ježíši, protože věřili, že má moc ho uzdravit. Možná i ty znáš někoho, kdo je nemocný – např. člena rodiny, kamaráda ze školy, z okolí, kde bydlíš nebo také z vaší farnosti. Tomuto člověku můžeš pomoci tak, že se za něj budeš modlit k Pánu Ježíši, aby ho stejně jako ochrnuého z evangelia uzdravil nebo mu pomohl nést jeho nemoc. Radost mu určitě uděláš i tím, že ho navštívíš a třeba přineseš nějakou drobnost (oplatek, kytíčku, namalovaný obrázek...).

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Přišel hledat ztracené* (Nemám žádnou naději).
DVD *Ježíš Království bez hranic*, 15:45 (čtyři nesou nemocného).
Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 78-79 (Zázrak).

26. I Ježíše pokoušel zlý duch

1. neděle postní

Mk 1,12-15

Dříve, než začal Pán Ježíš chodit od vesnice k vesnici a říkat lidem o Božím království, o svém Otci v nebesích, odešel na poušť. Poušť je místo, kde je velké horko a nedostatek vody. Být na poušti není jako bydlet někde v útulném domečku. Na poušti mnoho lidí nevydrží. Všude je samé kamení nebo písek. Není zde elektřina a může se zdát, že člověku tu musí být moc smutno. Pán Ježíš věděl, že tu není sám. Sice byl daleko od lidí, ale právě tu se čtyřicet dní a čtyřicet nocí modlil. Po celou tu dobu nic nejedl ani nepil. Přišel k němu satan, neboli zlý duch a pokoušel ho. Snažil se ho zlákat, aby neposluchoval svého Otce v nebesích. Pán Ježíš nad ním zvítězil a ďábel od něho odešel. Bůh se o něho staral, dal mu sílu. Posílal za ním své anděly, aby mu pomáhali.

Určitě se ti stalo, že sis hrál třeba v pokojíčku. Pak, když jsi hledal maminku nebo tatínka, tak jsi zjistil, že tu zrovna není, protože šla pro něco na půdu. To se nám chce hned plakat. Žádný člověk nechce být sám. Každý chce mít někoho, kdo ho má rád a povídá si s ním. Pán Ježíš, přestože byl na poušti, nebyl sám. Byl se svým Otcem, který je všude.

Přišel k němu také zlý duch. Každého z nás zlý duch také pokouší. Jeho hlas jsme mohli mnohokrát zaslechnout, když nás lákal k něčemu zlému, co se Bohu nelíbí. Třeba švindlovat ve hře, zalhat rodičům, vzít si bez dovolení nějakou dobrotu, nepomodlit se. Často pokušení podlehneme, protože jsme lidé slabí.

Jistě víte, jak to asi vypadá na válečném poli. Voják musí být stále ve střehu, rozhlížet se do všech stran, aby nedostal ránu. Před tím však stráví ne jeden rok na cvičišti, kde se učí zacházet se zbraní a zlepšuje fyzičku. Takovým válečným bojištěm je i náš život, kde se však bojuje dlouhou dobu - až do smrti.

Víte, proti komu bojujeme? Je to právě zlý duch a jeho zlé nabídky. Na příkladu Pána Ježíše můžeme vidět, že lákavé nabídky zlého ducha je možné odmítnout, přemoci a dokonce i vyhnat. Protože jsme lidé a sami to nedokážeme, potřebujeme pomoc od samotného Ježíše, který je s námi pořád, i když jsme třeba sami v pokojíčku. Posílá nám na pomoc i naše anděly strážné. O sílu k překonání je potřeba denně prosit v modlitbě. Když tě napadne něco zlého, uč se říkat třeba: „*Pane Ježíši, prosím, pomoz mi. Děkuji.*“ Můžeš poprosit i svého anděla strážného, aby chránil tvou duši ode všeho zlého.

V modlitbě Otče náš také v jedné větě myslíme na tento úmysl. Víš, ve které? Zkus si při této modlitbě vybavit něco, co je pro tebe těžké, co zlého děláš pořád dokola a nejde ti se v tom polepšit. Pros Pána, aby ti proti tomu pomohl zvítězit. Je však potřeba být v modlitbě trpělivý a vytrvalý.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Ježíš Syn Boží* (Otcova slova).

DVD *Ježíš Království bez hranic*, 6:26 (Pokušení na poušti).

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 60-61 (Cíl).

BŘEZEN

27. Ježíš je milovaný Boží Syn a já ho mám rád

2. neděle postní

Mk 9,2-10

Jednou odešel Ježíš na vysokou horu, aby se modlil. Vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Tři učedníci, když už byli na místě najednou viděli, že Ježíš je úplně jiný. Změnil se k nepoznání. Tvář se mu rozzářila nebeským jasnem. Oblečení mu zářilo, až oči přecházely, bylo bílé jako ten nejčistší sníh. Vedle něj stáli dva z největších proroků minulosti – Mojžíš, který lidem předal desatero Božích přikázání, a Eliáš. Ježíš s nimi rozmlouval.

Apoštol Petr chtěl, aby tato chvíle trvala stále, bylo mu tam dobře, proto navrhl, že pro každého postaví stan. V tom však přiletěl mrak, že nešlo vidět ani na krok. Pak uslyšeli hlas: „*Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!*“ Když se pak učedníci rozhlédli kolem, neviděli nikoho jiného, jenom Ježíše. Mrak zmizel, Mojžíš a Eliáš odešli do nebe. Učedníci s Ježíšem sestoupili z hory a nikomu neřekli nic o tom, co viděli.

Tento zážitek byl pro všechny apoštoly nezapomenutelnou událostí. Na vlastní oči viděli, že Ježíš není pouhý člověk, ale je Bůh. Spatřili ho jako Pána slávy a Krále králů. Na vlastní uši slyšeli, že je také milovaný Boží Syn, mají mu věřit a poslouchat ho. Apoštolům bylo s Ježíšem dobře. Tato příhoda z Ježíšova života nám ukazuje Ježíšovo tajemství, že On je milovaný Syn Boží a jménem Otce k nám promlouvá. Když má někdo někoho rád, tak druzí lidé to brzy poznají. Je těžké to utajit a dělat, jakoby nic. I na Pánu Ježíši šlo vidět, že měl natolik rád svého Otce v nebesích, že se jeho tvář i oblečení rozzářilo přenádhernou září. Také my, čím více budeme mít rádi Pána Boha, tím více to na nás půjde poznat.

Pán Ježíš tě má opravdu moc rád. Zkus i ty mu během týdne vícekrát říct, že ho máš taky rád. Ale nemusíš mu to říkat přímo slovy, ale můžeš udělat z lásky k němu nějaký dobrý skutek nebo zajít za ním i během týdne do kostela nebo i na mši svatou.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 30 (Naslouchání).

28. Ježíš mně připomíná, že Boží dům je místem modlitby

3. neděle postní

Jan 2,13-25

V dnešním evangeliu přichází Ježíš do jeruzalémského chrámu. Brzy se mají totiž slavit židovské svátky, kvůli kterým židé jdou zdaleka, aby navštívili svůj jediný chrám, dům Boží. Chrám, do kterého přišel Pán Ježíš, byl mnohem větší než kostel, který známe z naší farnosti.

Hned, jak do něj vešel, uviděl všude samý nepořádek. Lidé se zde vůbec nemodlili k Bohu, nezpívali Mu chvalozpěvy. Místo ticha šlo slyšet zvuky zvířat a hlasitou řeč prodavačů, kteří nabízeli své zboží za tu nejlepší cenu. Ježíše to rozhněvalo. Vzal do ruky bič a začal nahlas vyhánět z chrámu zvířata i prodavače holubů a ovcí. Peníze prodejcům rozházel a stoly se zbožím zpřevracel. Poručil jim: *„Jděte odtud pryč! Z domu mého Otce nikdo tržště dělat nebude! Dům Boží je místem modlitby!“* Pán Ježíš se nebál říci těmto lidem pravdu, pokáral je za jejich špatné chování v chrámě. Chrám – nebo-li Boží dům je místem modlitby, ne tržštěm, natož dětským hřištěm.

Chrám dnes můžeme přirovnat k našemu kostelu. Lidé zde přicházejí na mši svatou a nebo se v tichosti modlí. Jdou navštívit nebeského Otce, který přebývá ve svatostánku v Eucharistii. To, že blízko svatostánku svítí tzv. věčné světlo, nám má připomenout: *„Aha, tady je Bůh, který mě má moc rád.“* Kde toto světýlko najdeme v našem kostele? Světýlko má červenou barvu a může nám připomenout stejné pravidlo jako má červená barva na semaforu – Zastav se! V kostele nemáme utíkat jako utrhlí z řetězu, pokřikovat jeden po druhém, hlasitě se bavit. Vždyť to nemůžeme dělat ani v divadle nebo na koncertě.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak Pánu Ježíši záleželo na tom, aby do domu Jeho Otce lidé nechodili nakupovat nebo dělat, co se jim zamane. Přeje si, aby se zde lidé přicházeli setkat s Jeho Otcem. Aby se s ním radovali. V kostele nemusíme mít však zamknutou pusku na klíček. Můžeme zde provádět všechny věci, ze kterých budou mít radost naši rodiče a hlavně Pán Bůh.

To, že je nám v kostele dobře, je díky Pánu Ježíši, který zde přebývá a také lidem, kteří nejen v Pána Boha věří, ale mají ho rádi. Chtějí, aby to v jeho domě bylo krásné a lidé si zde rádi povídali s Pánem Bohem. Přidají proto ruku k dílu a vzali si na starost třeba přípravy na mši svatou, květinovou výzdobu, praní ministrantských oblečení nebo uklízení podlahy a lavic. Víš, kdo tyto služby dělá ve vaší farnosti? Zkus jim někdy za to poděkovat, pochválit je.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Mesiáš přichází* (Mohl by to být...?).

DVD *Ježíš Království bez hranic*, 44:29 (proč izraelita navštěvuje chrám).

Bruno Ferrero. *Paprsek slunce pro duši*, str. 10-11 (Návštěva).

Bruno Ferrero. *Paprsek slunce pro duši*, str. 20 (Semafor).

29. Ježíš si na mne udělá vždy čas

4. neděle postní

Jan 3,14-21

Za Ježíšem si přišel jednu noc popovídat velmi významný muž, který se jmenoval Nikodém. Nikodém měl spoustu otázek, které mu vrtaly hlavou, a zajímalo ho, co na to řekne Pán Ježíš. Slyšel o něm totiž, že koná zázraky a vypráví lidem o lásce Boha k člověku. Chtěl poznat pravdu o Bohu a věřil, že ji uslyší od Ježíše. Pán Ježíš si na Nikodéma udělal čas a na jeho otázky mu trpělivě odpovídal. Hovořili spolu dlouho do noci. Ježíš pověděl Nikodémovi mnoho věcí, např. jak je důležité stále věřit Pánu Bohu a dělat dobré skutky. Prozradil mu velkou zprávu o tom, že Bůh z lásky ke každému člověku poslal na zem svého jediného Syna. Každý, kdo v něho věří a podle Něj žije, může jít do nebeského království.

Pán Ježíš také mluvil o hadu, kterého Mojžíš dal na kůl. Lidé, kteří putovali z Egypta do zaslíbené země, začali postupně Pánu Bohu vyčítat nejrůznější věci. Neustále si stěžovali, že nemají dostatek jídla a vody. Reptali proti Bohu i Mojžíšovi, že je vyvedl z otroctví z Egypta. Zdálo se jim, že tam se měli lépe. Pánu Bohu nevěřili a hřešili. Boha to rozhněvalo. Za trest na ně seslal jedovaté hady. Když mnoho lidí umřelo po uštknutí tímto hadem, prosili Mojžíše, aby jim Bůh odpustil. Mojžíš se za lid modlil. Bůh mu řekl: „*Udělej si hada na kůlu. Když se na něj kdokoli uštknutý podívá, neumře.*“

Celý tento příběh najdeme v Bibli. Dodnes doktoři či lékárníci mají ve znaku hada omotaného kolem tyče. Pán Ježíš připomíná tuto událost s hadem kvůli tomu, že také my si Pánu Bohu stěžujeme, nevěříme Mu a hřešíme. Když máme v sobě hřích, tak jako bychom nežili. Láska v nás umírá, a zasloužili bychom si

všichni trest. Pán Ježíš k nám však přichází, aby nás uzdravil. Nabízí nám dokonce, že budeme moci žít pořád v nebi. Je však potřeba věřit v Pána Ježíše a dívat se něj, tak jako se uštknutí museli podívat na kůl s hadem. Abychom na to nezapomínali, staví lidé u cesty kříže, nosí křížek na krku. Míváme ho také pověšený doma na stěně. Víš, kde ho máte pověšený vy?

V kostele se v postní době také koná křížová cesta, při které si připomínáme Ježíšovu velikou lásku ke každému z nás. Byl jsi už na nějaké? Víš, kolik má křížová cesta zastavení a s kým se na ní Pán Ježíš setkává? Vzpomeneš si na to, co Pán Ježíš přislíbil lotrovi po pravici, když se na něj podíval a poprosil ho, aby ho vzal k sobě do nebeského království? Dnešní evangelium i příběh lotra nám ukazuje, že Pán Ježíš nám do poslední chvíle našeho života nabízí své odpuštění, svou pomoc.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Mesiáš přichází* (Mohl by to být...?).

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 42-44 (Cena).

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 37 (Krutý příběh).

30. Ježíš mluví o své smrti

5. neděle postní

Jan 12,20-33

Pán Ježíš byl žid, proto se vydal se svými učedníky do města Jeruzaléma, aby navštívil tamější chrám a oslavil největší židovský svátek, kterému se říká Pascha - Velikonoce. My křesťané si o Velikonocích připomínáme událost Ježíšovy smrti na kříži, jeho uložení do hrobu a slavné zmrtvýchvstání k novému životu.

Kromě Ježíše a Jeho Otce v nebi nikdo netušil, že se stane něco velmi významného pro celý svět. Když za ním přišli učedníci se zprávou, že si ho přejí vidět nevěřící lidé, začal jim vyprávět jedno tajemství. Pán Ježíš se jim snažil naznačit, že se blíží chvíle jeho smrti na kříži a následně i jeho zmrtvýchvstání. Pán Ježíš věděl všechno, co se bude dít a určitě se bičování a smrti na kříži bál. Věděl však, že je to moc důležité pro všechny lidi, aby nesl těžký kříž a byl na něm také ukřižován. Bez smrti nemůže být zmrtvýchvstání. V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak Pán Ježíš řekl: „*Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek.*“ K pochopení těchto slov nám může pomoci následující příběh.

Byla dvě semínka, která se ocitla vedle sebe. První semínko povídá: „*Já chci vyrůst, zapustit kořínky a mít jemné okvětní lístky, na kterých budou zářit*

kapičky rosy!“ A ze semínka vyrostla na zahrádce po čase krásná růže, která svým květem a vůní přinášela radost všem lidem, kteří šli okolo.

Druhé semínko si řeklo: „*Mám to ale těžký život! Moc se bojím, co se mnou bude! Jestli zapustím kořínky do země, nevím, na co ve tmě můžu narazit. Co když narazím na kámen a poničím si klíček? Ne, raději počkám, až bude bezpečněji.*“ Semínko se zabývalo tolik samo sebou a svým strachem, že vůbec nezapustilo kořínky. Bálo se překážek, které na něj čekají, a tak zůstalo samo a nic z něho nebylo. Podíváme-li se na první semínko, ze kterého vyrostla krásná růže, vidíme, že se nezaleklo ani překážek, které přicházely.

Také Pán Ježíš, přestože věděl, že ho budou druzí bít, že to bude těžké, neutekl. Nedíval se na překážky, na to jestli se mu chce nebo nechce a lidé ho ukřižovali. Byl to velký hrdina, větší než všichni rytíři na světě. Obětoval se, umřel, abychom my mohli žít. Neřekl si: „*Mě se nechce, já se bojím, já nikam raději nepůjdu.*“ Také my máme být odvážní, nebát se následovat Pána Ježíše už dnes. Nemusíme se bát dělat dobré skutky, pomáhat druhým, i když nás za to třeba nikdo nepochválí. Nečekejme, až se nám bude chtít, nebo až podle nás bude vhodnější chvíle.

Když tě bude čekat něco těžkého, třeba budeš muset jít na vyšetření k doktorovi, setkáš se s člověkem, kterého se bojíš, budete psát těžkou písemku ve škole, vzpomeň si na Pána Ježíše a jeho oběť na kříži. Neboj se, protože on se obětoval na kříži za tebe a přemohl smrt, abys už neměl strach. On je ti vždycky nablízku – když jsi šťastný i v těžkých situacích.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 62-63 (Vzpurná svíčka).

DUBEN

31. Ježíš je očekávaným králem

Květná neděle

Mk 11,1-10

Ježíš se svými učedníky směřoval do města Jeruzaléma. Když už byli blízko, přivedli učedníci oslátko, o které Ježíš požádal, a přes hřbet mu přehodili své pláště, aby se mu lépe sedělo. Ježíš na něm potom jel dál do města. Když lidé viděli Ježíše na oslu, vzpomněli si na to, co prorokovali proroci o Mesiáši – králi Izraele. Prý přijede na oslátko - zvířeti, které symbolizuje

pokoru, ne hrdě na koni nebo v nádherném kočáře. A toho Krále teď poznali v Ježíšovi.

Velký počet lidí ho proto vítal u brány města. Spousta dětí radostí kolem poskakovalo, mávalo velkými listy z palmy a s ostatními lidmi hlasitě volalo: „*Hosana! Ať žije král, který přichází poslaný od Boha! Ať ti Bůh žehná, synu Davidův! Sláva Bohu!*“ Lidé před Ježíše na oslátku pokládali své pláště. Doufali, že Ježíš se stane jejich králem, bude sedět na trůnu a bude mít velkou moc jako slavný král David. Věřili, že on je zachránce, Spasitel, na kterého čekali dlouhou dobu.

Tuto neděli, které říkáme květná, oslavujeme Ježíše stejně jako tehdy lidé v Jeruzalémě. My však víme, že Ježíš je jiný král než „králové tohoto světa“. Když chodil po světě, nechtěl, aby se mu druzí klaněli a báli se ho. Pán Ježíš měl rád každého člověka, každého bez rozdílu. On nepotřebuje vojáky, kteří by chránili jeho království. On má mocnější zbraň a tou je vzájemné odpuštění, láska a radost. Jeho království je bez konce, vládne v něm radost a pravá láska.

Na mši se žehnají větvíčky kočiček, připomínající palmové listy. Vrba je první kvetoucí keř u nás, po zimě se do něj vrací nový život. To nám má připomenout, že skrze Pána Ježíše také my dostáváme nový život.

Společně zpíváme: „*Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.*“ Všichni se radujeme, protože věříme, že Pán Ježíš je král nebe i země, že on nám přináší spásu, pravou radost v nebeském království.

Odnes si z kostela domů požehnanou větvíčku – kočičku a dej ji třeba za kříž. Když se na ni podíváš, vzpomeň si na dnešní evangelium, na Pána Ježíše, který je naším i tvým králem – ne krutým a pyšným, ale milujícím a pokorným. Kočičky, které se použily na Květnou neděli, se za rok spálí. Popelem, který z nich zůstane, jsme označeni křížkem na Popeleční středě.

INSPIRACE:

Animované biblické příběhy Nového zákona: *Znamení časů* (Bude králem).

Animované příběhy Nového zákona: *Mesiáš přichází* (Mesiáš je tady).

DVD *Král David, přemožitel Goliáše a otec Šalamouna*.

Bruno Ferrero. *Pohlazení pro duši*, str. 18-19 (Zamilovaný král).

32. Ježíš vstal z mrtvých

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Jan 20,1-9

Ježíš zemřel na kříži a přátelé ho uložili se smutkem do hrobu. Byla to jeskyně vyhloubená do skály a uzavřená těžkým balvanem. Učedníci a všichni, kdo měli

rádi Pána Ježíše, byli velice smutní. Domnívali se, že ho navždy ztratili, že ho už nikdy neuvidí.

V neděli brzy ráno, ještě než vyšlo slunce, přišla k té jeskyni Marie Magdalská a velice se polekala. Uviděla, že ten těžký balvan je odstraněn, a když se podívala dovnitř, v hrobě nikdo nebyl. Ležela tam jen bílá látka. Utíkala rychle k učedníkům a ještě udýchaná jim pověděla, co se stalo: „*Vzali Pána Ježíše z hrobu a nevíme kam ho odnesli.*“

Apoštolům Petrovi a Janovi to nedalo a běželi ke hrobu, vstoupili do něj a uviděli tam ležet jen pruhy látek, do kterých byl předtím Ježíš omotán. Co se stalo? Kdo ukradl Ježíšovo tělo? To a mnoho dalšího se jim honilo hlavou. Když Petr uviděl prázdný hrob, v tu chvíli uvěřil, že Pán Ježíš opravdu vstal z mrtvých. Ježíš byl mrtvý a teď zase žije. To, že Pán Ježíš vstal z mrtvých, je největší zázrak, který se kdy na světě stal. Pán Ježíš nám tím ukázal, že smrt neznamená úplný konec, tmu, zavřený hrob, kde člověk bezestopy zmizí, kde už nic není. Naopak. Pro každého člověka, který uvěří, že Kristus vstal z mrtvých, se smrt stává branou k životu bez konce, k životu s Bohem. Tento člověk bude žít, i když zemře. Znáte radostnější zprávu?

My křesťané to víme a tuto velkou událost si připomínáme právě o Velikonocích a pak i každou neděli. Věříme, že Ježíš žije navěky a že je s námi i dnes, každý den, v každou chvíli. Všichni se z toho můžeme radovat, zpíváme „*Aleluja! Chvalme Pána!*“

To, že Pán Ježíš vstal z mrtvých, je pro křesťany důvod k obrovské radosti. I ty se dnes raduj, když někoho potkáš, popřej mu hezký den, promluv s ním pár slov nebo se na něj jen usměj. Slavení Kristova zmrtvýchvstání nekončí při mši svaté, ale má pokračovat také doma a tam, kam přicházíme, protože Pán Ježíš je s námi stále.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Ježíš žije!* (On žije).

33. Zmrtvýchvstalý Ježíš se ukazuje učedníkům

2. neděle velikonoční - **Svátek Božího milosrdenství**

Jan 20,19-31

Pán Ježíš se po svém zmrtvýchvstání ukázal mnoha lidem. Přišel také k apoštolům, kteří měli strach, co s nimi bude. Tu se mezi nimi objevil sám Ježíš a řekl: „*Pokoj vám!*“ Pak jim ukázal své zraněné ruce a nohy, na kterých byly vidět rány po hřebech. Učedníky jakoby přejel mráz po zádech. Ten, kterého viděli mrtvého na kříži, teď stojí živý před nimi a mluví na ně. Uvěřili, že Pán Ježíš opravdu vstal z mrtvých.

Pán Ježíš učedníkům nenapsal dopis nebo SMS, že vstal z mrtvých. Ukázal se jim zmrtvýchvstalý, aby ho uviděli na vlastní oči. Chtěl, aby v něho uvěřili a řekli to i těm, kteří ho neuvidí na vlastní oči. Ježíš sám ukazuje, že není žádný přízrak. Dotýká se apoštolů a oni jeho, ukazuje jim své rány dokonce s nimi i jí.

Víme, že tehdy mezi nimi z nějakého důvodu chyběl apoštol Tomáš. Bylo to večer, první den v týdnu, což je pro nás neděle večer. V tuto dobu se apoštolové poprvé setkali se vzkříšeným Ježíšem.

My, jako přátelé Pána Ježíše se scházíme v neděli na mši svaté, abychom oslavovali Jeho vzkříšení, protože tento den vstal z hrobu. My se chceme z této události radovat a setkat se s ním jako těch deset apoštolů, za kterými přišel jako zmrtvýchvstalý.

Každá neděle je dnem Páně. Pán za námi přichází v Písmu svatém a v Eucharistii. Stejně jako Tomáš přišel o mnoho, když nebyl s učedníky v den setkání se vzkříšeným Ježíšem, také my se ochuzujeme o milosti a dary, které nám Bůh chce dát, když nepřijdeme na setkání s ním. Kdyby nám někdo nabídl, že každou neděli najdeme na zahradě 50 korun, jistě bychom se rozhodli je hledat. Vždyť to stojí za to. Při mši svaté nám Pán Ježíš jakoby nabízí tisícikorunu. Dává nám tedy mnohem více, než si můžeme představit. Neplatí však penězi. Nabízí nám stejně jako tehdy apoštolům to, co je nejdůležitější – svůj pokoj. Co to znamená mít pokoj? Jsou to chvíle, kdy je nám dobře, kdy nám nikdo nenadává, víme, že nás má někdo rád a že se ničeho nemusíme bát.

Nedělní mše svatá je velká událost, je to setkání se vzkříšeným Ježíšem. Tomáš tam nebyl a přišel o mnoho. Neuvěřil vyprávění ostatních, že Ježíš skutečně vstal z mrtvých. Nám také žádný výlet nebo pohádka nenahradí setkání s tím, kdo mě má rád a chce mě obdarovat.

Dnes je svátek Božího milosrdenství. Svatá Faustýna Kowalská nechala namalovat obraz, na kterém je Pán Ježíš zmrtvýchvstalý. Tento obraz nám má připomenout, že Pán Ježíš nás nikdy neodmítne, když k němu přijdeme a poprosíme o odpuštění.

Víš o jaký obraz se jedná? Máme ho v kostele? Najdi ho, pořádně si ho prohlédni a řekni třeba mamince, co se ti na něm líbí.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Ježíš žije!* 19:06, 22:16 (On žije!).

DVD *Ježíš Království bez hranic*, 1:24:56 (nevěřící Tomáš).

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 50-51 (Nebe za body).

34. Učedníci se zmrtvýchvstalého Ježíše dotýkali a jedli s ním

3. neděle velikonoční

Lk 24,35-48

Po Ježíšově smrti smutně kráčeli dva z jeho učedníků do jedné vsi, která se jmenovala Emauzy. Bavili se o Ježíši. Byli smutní, že byl ukřižován a nestal se králem, který by jim kraloval. Tu se k nim připojil jeden muž a povídal si s nimi. Dokonce s nimi i povečeřel a podělil se o chléb. V tu chvíli poznali, že je to Ježíš a ne pouhý pocestný. Zmizel jim však z očí. Ještě toho večera učedníci spěchali za apoštoly zpět do města Jeruzaléma. Oznámili jim tuto novinu: „*Viděli jsme na vlastní oči zmrtvýchvstalého Ježíše. Přidal se k nám a také s námi pojedl chléb. On skutečně žije. Věřte nám!*“ Když o tom mluvili, stalo se, že Pán Ježíš stál mezi nim. Učedníci se velice polekali. Mysleli si, že snad mají horečku, spí nebo vidí přízrak. Na vlastní oči viděli toho stejného Ježíše, který byl před pár dny ukřižován. Na rukách a nohách má jizvy po hřebech. Divili se vlastním uším, když na ně promluvil a zeptal se jich: „*Proč se bojíte? Jsem to skutečně já, Ježíš, ne žádný duch nebo přízrak.*“ Popadla je veliká radost. Zeptal se ještě: „*Nemáte něco k jídlu?*“ Hned k němu přiskočili a nabídli mu kus pečené ryby. Posadil se a začal s nimi jíst. To byl důkaz toho, že opravdu není duch, ale člověk. Duch přece nemá tělo. Ježíš si pak s učedníky povídal o všem, co se s ním vlastně stalo, proč musel zemřít a vstát z mrtvých.

Naše srdce můžeme přirovnat ke dveřím, které mají kliku jen z jedné strany. Mohu je otevřít jen já. Na druhé straně čeká Pán Ježíš. Chce být s námi, abychom se už ničeho nebáli a žili s ním. Učedníci, kteří šli do Emauz i apoštolové, kteří bedlivě poslouchali zprávu o setkání s Ježíšem své srdce otevřeli. Víte jak? Povíдали si mezi sebou o Ježíši, kterého měli rádi. Říkáme tomu, že vydávali svědectví.

Stejně jako tehdy, přichází Pán Ježíš k nám, když si mezi sebou o Něm s láskou povídáme a říkáme si svědectví o tom, jak se o nás Pán Ježíš stará. Může to být doma, když se třeba večer společně s rodiči či prarodiči pomodlíme nebo ve společenství s ostatními dětmi z farnosti.

Až půjdeš do společenství dětí nebo budeš doma s rodiči, zkuste si povídat podobně jako učedníci z dnešního evangelia. Můžete si říct, co vám dnes udělalo radost, z čeho jste naopak smutní, co vás zaujalo na mši svaté,...Udělej si čas na maminku, na tatínka, na kamaráda a neboj se s nimi mluvit o Pánu Ježíši i o sobě.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Mesiáš přichází* 22:00 (Druhá míle).

Animované příběhy Nového zákona: *Ježíš žije!* 19:06 (On žije).

DVD *Ježíš Království bez hranic* 1:19:45 (Emauzští učedníci).

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 72-73 (Ticho).

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 70-71 (Úsměv).

35. Ježíš je dobrý pastýř

4. neděle velikonoční

Jan 10,11-18

V evangeliu jsme slyšeli, jak Pán Ježíš o sobě řekl, že je dobrý pastýř. Dnes se moc často nesetkáme s pastýřem oveček a samotné ovečky ve stádu můžeme vidět jen výjimečně někde v ZOO nebo při cestě autem, jak se pasou na vzdálené louce.

V Izraeli, v zemi, odkud pocházel Pán Ježíš bylo dříve pastýřů tolik, jako je u nás řidičů nákladních aut. Pastýř je člověk, který se stará o svěřené ovečky. Vodí je na místa s dobrou potravou a čistou vodou.

Jsou pastýři, kteří mají své vlastní stádo oveček. Těm záleží na každé ovečce, aby je všechny zdravé přivedli domů. Ovečky znají jeho hlas, protože ho mají rády. Tráví s ním totiž mnoho času. Než se dostanou na zelenou louku nebo zpět domů, zažívají s ním i krušné chvíle jako špatné počasí, hlad i žízeň. Chrání je před divokou zvěří, ošetřuje jejich nemoci. Když se nějaká ovečka ztratí, jde ji hledat. Pastýř, který se o ně pěkně stará, je právem nazýván dobrým pastýřem.

Některým pastýřům nezáleží na ovečkách. Pasou je pouze kvůli penězům, které dostanou za jejich hlídání. Tito pastýři se většinou o své stádo tak dobře nestarají jako pastýři, kterým ovečky patří. Pastýř, jemuž ovce nepatří, když vidí přicházet vlka, bere nohy na ramena a peláší pryč zachránit si vlastní život. Ovečky tak nechá napospas vlku.

Ovečky, které nemají žádného pastýře musí být zavřené v ohradě, aby se nikam nezatoulaly. Nedokázaly by najít místo s dobrou potravou a kdyby přeci, nenašly by cestu zpátky domů. Neuchránily by se ani před zlým vlkem či medvědem.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, že Pán Ježíš je dobrý pastýř. Ano, je ten, komu patří mnoho oveček, na kterých mu moc záleží. Víme, že jeho ovečkou je každý kdo je pokřtěný. S láskou se o nás stará. Nezažene nás někde do ohrady a neuteče pryč. Všechny nás zná, ví, co potřebujeme a ukazuje nám správnou cestu. Pomáhá a chrání nás před nebezpečím. Pán Ježíš také ví, co nás potěší, co máme rádi a co nás baví. Ví, na jaké dobrotě si nejvíce pochutnáme, ví, v jaké hře jsme nejlepší.

Pán Ježíš se zajímá o každého z nás (o každou svou ovečku), protože nás má rád. Ty máš kolem sebe určitě spoustu lidí, na kterých ti záleží a které máš rád, ale také ty, kteří ti nějak ublížili nebo se s nimi nechceš kamarádit. Zkus si jich víc všímat – třeba je bude něco trápit, budou unaveni z práce, budou mít nějaké zranění... Možná právě ty pro ně můžeš být tím, kdo jim udělá radost a potěší je.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Přišel hledat ztracené* (Přišel hledat).
Bruno Ferrero. *Osvěžení pro duši* str. 27-28 (Hory).

36. Ježíš je vinný kmen a já jsem jeho ratolest

5. neděle velikonoční

Jan 15,1-8

Pán Ježíš v dnešním evangeliu říká učedníkům, že je pravý vinný kmen a jeho Otec je vinař.

Děti, které žijí v kraji, kde se pěstuje víno, jistě dokáží popsat tuto rostlinu, které se říká vinná réva. Je podobná keři. Má kmen, ze kterého vyrůstají ratolesti, připomínající větvičky, o které je potřeba pečovat. Na těch, které jsou pevně přirostlé ke kmeni a berou si z něj potřebné látky - živiny, po čase uzrají hrozny. Vinař, pán, kterému patří vinice a který se o ni stará, zkoumá každou ratolest. Ratolesti, které jsou suché a nic na nich neporoste, odřezává.

Nebeský Otec je právě takový vinař, který se o svou vinici pečlivě stará. Chce, aby na ní vyrostlo co nejvíce chutných hroznů. Chrání je před poškozením, okopává ji. Pán Ježíš o sobě řekl, že je pravý vinný kmen a každý z nás jsme ratolestí. Při křtu jsme byli naroubováni, přirostli jsme k tomuto kmeni, k Pánu Ježíši.

Staly se z nás Boží děti a patříme do Boží rodiny. Můžeme si s Ježíšem povídat jako s tatínkem a snažit se žít podle Jeho slov. Každý zahradník ví, že naroubovat větvíčku znamená vzít uříznutou větvíčku a pevně ji připojit k jinému stromu, který je zdravější a plný života. Naroubovaná větvíčka časem tak sroste s novým stromem, že ji nelze od stromu oddělit. Museli bychom ji leda zlomit. Tak jako vidíme na naroubované větvíčce, jak se jí dobře daří, když je srostlá s kmenem, tak se budeme mít dobře, když zůstaneme s Ježíšem. Pán Ježíš se nám daruje, je nám k dispozici, abychom si od něho brali sílu do života, abychom neuschli, ale pěkně se zazelenali. Na stromě roste mnoho větví, které by nešly ani spočítat. Takový je i Pán Ježíš. Každému, kdo je s ním, dává dary pro život. Není mu milejší větvíčka, která je nahoře, nebo dole. Všechny má rád stejně.

On nám dává potřebné věci pro náš život a tím je láska, radost, také nápady a síla ke konání dobrých skutků. Přinášíme tak plody, o kterých mluví Pán Ježíš. Plodem je i to, že uděláme druhým radost – pozdravíme starou paní z kostela, odneseme do koše odhozený papír.

Když ulomíme jakoukoli větvíčku, třeba ze třešně, a dáme ji do vázy s vodou, nikdy nám na ní nevyrostou červené třešně. Větvíčka časem uschne, a hodí se leda tak na spálení. Ani voda nenahradí to, že je větvíčka pevně srostlá s kmenem stromu. Tak je tomu i s námi. Nic a nikdo nám nevynahradí to, že máme rádi Pána Ježíše, myslíme na něj a povídáme si s ním v modlitbě.

Udělej si doma zkušenost s tím, když nějakou větvíčku odlomíš ze stromu a necháš ji uschnout. Uvidíš, jak pro ni bylo důležité napojení na kmen stromu. Snaž se být napojený na Pána Ježíše, tak jako větvíčka na kmeni v dnešním evangeliu. To je možné tehdy, když se modlíš – tedy povídáš si s Ním, máš Ho rád a taky lidi kolem sebe, dokážeš si pro ně něco odřeknout, třeba čokoládu. Místo hraní na počítači můžeš jít například někoho navštívit.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 74-75 (Dva dřevorubci).

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 18-19 (Vzor).

Bruno Ferrero. *Květiny pro duši*, str. 10 (Každý den).

37. Ježíš má Otce, se kterým se mají moc rádi

6. neděle velikonoční

Jan 15,9-17

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak Pán Ježíš říká svým apoštolům o lásce jeho Otce ke svému Synu a o své lásce ke každému člověku. Apoštolové seděli kolem Ježíše po poslední večeři a naslouchali mu. Pán Ježíš jim vyprávěl o svém nebeském Otci, který ho má nesmírně rád. Od něho Pán Ježíš bere příklad, jak nás má mít rád. Pán Ježíš nás má tak rád, že si to nedokážeme ani představit, žádný člověk na světě to tak nedokáže.

Abychom trochu pochopili Ježíšovu lásku k nám, možná nám pomůže příběh malé Alenky, která mluví o své mamince: „*Když jsem byla ještě maličká a učila jsem se chodit, často jsem padala a měla tak i odřená kolínka. Když jsem spadla, nabízela mi maminka vždycky svou otevřenou náruč a říkala: „Pojď ke mně“. Pak se mě zeptala: „Jsi moje holčička?“ Já jí se slzičkami pokývala hlavou. Pak pokračovala: „Jsi moje nejmilejší milovaná Alenka?“ Znovu jsme pokývla a trochu se i pousmála. Když mi nakonec řekla: „Mám tě moc ráda, pořád, navždycky, ať se děje co se děje!“ objali jsme se a dali si pusku. Víím, že mě má maminka ráda takovou, jaká jsem. Nemusím se bát za ní kdykoli přijít i když třeba něco pokazím. Ona mě nevyžene, ale obejmě“*

Vidíme, že maminka má Alenku ráda pořád - ať spadne, pláče nebo se jí něco nepodaří. Tak je to i s Pánem Ježíšem. Každému z nás, i když se nám něco nepodaří nebo se nám nechce, říká: „*Mám tě moc rád, ať se děje, co se děje.*“ Má nás rád ne kvůli tomu, že chodíme do kostela, máme dost peněz, nosíme značkové oblečení, nejrychleji běháme nebo se dobře učíme. Pán Ježíš nás má rád proto, že jsme jeho milované děti. Pán Ježíš má vždy otevřenou náruč a čeká, zda se do ní necháme skrýt. Je krásné vědět o tak veliké lásce, kterou má Pán Ježíš ke každému z nás.

Podívejme se na příběh Alenky, která věděla, že ji její maminka má ráda takovou, jaká je ať se děje, co se děje. Když bylo potřeba, přiskočila také Alenka k mamince a ukázala, že i ona má maminku ráda. Stalo se to jednou, když byla její maminka velmi zaneprázdněná, měla těžký den a mnoho práce. Pokaždé když zazvonil telefon nebo zvonek u dveří musela přerušit práci, kterou měla mít nutně tento den hotovou. Odpoledne to už nevydržela a rozplakala se. Alenka k ní přiběhla a zeptala se: „*Jsi moje nejmilejší milovaná maminka? Mám tě moc ráda, pořád, navždycky, ať se děje co se děje.*“ Pak se na sebe usmály a objaly se.

Je krásně vědět, že nás Pán Ježíš má rád, takoví jací jsme – a to ještě mnohem více, než maminka Alenku. Na to nikdy nesmíme zapomenout. Pokud máme Pána Ježíše rádi, záleží nám dělat mu svým životem radost. Bude pak pro nás hračkou mít rádi i druhé děti, které jsou kolem mě. Budu všímavý ke kamarádům ze školky nebo z hřiště, jestli náhodou nepotřebují pohladit, pofoukat bolístku, vzít za ruku. To je totiž velkým přáním Pána Ježíše – abychom se měli rádi tak, jak on nás má rád.

Vzpomeň si na někoho z tvého okolí, na kom Ti záleží – maminku, tatínka, sourozence, kamaráda, spolužáka nebo někoho z vaší farnosti a pomodli se za něho. Ať už vlastními slovy nebo naučenou modlitbu, jako je Otče náš nebo Zdravas Maria...až toho člověka potkáš, můžeš mu říct, že ho máš rád.

INSPIRACE:

DVD *Ježíš Království bez hranic*, 47:09, 48:39 (poslední večere).

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 20-21 (Pojď ke mně).

Bruno Ferrero. *Paprsek pro duši*, str. 66-68 (Pevnosti, které nejsou z kamene).

38. Ježíš se modlí za nás ke svému nebeskému Otci

7. neděle velikonoční

Jan 17,11b-19

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak se Pán Ježíš nahlas modlí - povídá si se svým nebeským Otcem. Učedníci tehdy seděli kolem něho a měli uši nastražené. Pán Ježíš se svým Otcem mluvil s velikou láskou. Šlo poznat, že mluví s někým, koho má moc rád a s kým už prožil mnoho krásného. Učedníky zaujalo, že Pán Ježíš nezačal Bohu Otci vypočítávat, co by potřeboval a co mu chybí. Prosil úplně za něco jiného. Prosil za učedníky a také za nás lidi, abychom také my měli nebeského Otce za nejlepšího tatínka. Prosil, abychom ho poznali a měli radost z toho, že jsme s ním. Pánu Ježíši bylo s jeho Otcem moc dobře a chtěl, aby každý člověk zažil něco podobného.

Je to stejné, jako když někdo prožije něco hezkého, jede třeba s rodiči na výlet, kde zažije spoustu legrace. Navštíví průlezky, dostane peníze na zmrzlinu, projede se vláčkem. Když se má výlet opakovat, poprosí maminku, jestli by s nimi nemohl jet i jeho nejoblíbenější kamarád. Chce, aby to stejné prožil i někdo jiný než on sám.

Na výletě pak nežárlí na svého kamaráda, když i jemu jeho maminka koupí zmrzlinu a třeba i brambůrky, ale je šťastný, že někomu mohl udělat radost.

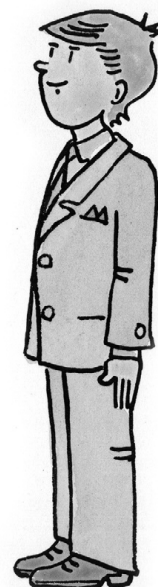
Také Pán Ježíš si nechce všechno nechat pro sebe. Chce se s námi podělit o všechno i o svého tatínka, kterým je všemohoucí Bůh. On nás zve k tomu, abychom i my nebeskému Otci neodhrkali jen naučené modlitby, ale říkali v modlitbě podobná slova jako Ježíš: „*Nebeský Otče, prosím za všechny lidi na zemi, aby byli dobří, aby jim spolu bylo fajn. Prosím, ať se máme rádi hlavně s těmi dětmi, které potkáváme v kostele. Abychom si spolu hezky hráli a měli se rádi, jako máš rád Ty svého syna Pána Ježíše. Vy jste se přece nikdy nehádali, nebili se, nezáviděli si. Nebeský Otče, prosím, buď s námi a pomáhej nám být dobrými dětmi, kteří se mají rádi.*“

Nakresli, za co se nejčastěji modlíš ty a tvá rodina.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Paprsky slunce pro duši*, str. 52-53 (Účet).

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 7 (Modlitba).

39. Při biřmování nám Ježíš sesílá svého Ducha

Slavnost Seslání Ducha svatého

Jan 20,19-23

Asi šest týdnů uplynulo od velké noci, kdy Pán Ježíš vstal z mrtvých. Přestože ho na vlastní oči vidělo mnoho z jeho kamarádů, učedníků i žen, které ho měly rádi, zavírali se ze strachu před židy do svých domovů. Nevěděli, co mají dělat. Židé je totiž považovali za nebezpečné lidi, blázny a chtěli je všechny zavřít do vězení.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak Pán Ježíš znovu přišel do zavřeného domu ke svým učedníkům a řekl jim: „*Pokoj vám!*“ Ukázal jim své rány po hřebech, aby poznali, že je to opravdu ten, kterého ukřižovali. Pán Ježíš vůbec apoštolům nevyčítá, že se bojí, nevysmívá se jim, že jsou bábovky. Ukazuje jim, že mu na nich záleží a že je potřebuje, aby, stejně jako on, šli s odvahou do světa, ke všem lidem a rozšířili zprávu o Božím království a o tom, jak se každý může stát Božím dítětem. Učedníci, když uviděli Pána Ježíše, hned jakoby ožili, měli velikou radost. Radost se ještě znásobila, když na ně dechl a řekl jim: „*Přijměte Ducha Svatého.*“ Od této chvíle, kdy dostali Ducha svatého se už nebáli. Vyšli ven a začali druhým lidem s odvahou říkat o Ježíši Kristu, který zemřel na kříži a vstal z mrtvých.

I v naší farnosti proběhlo biřmování, o kterém by ti mohli povědět rodiče nebo tví starší sourozenci. Pro farnost je to velká slavnost nejen kvůli tomu, že přijede pan biskup a všichni jsou hezky oblečení. Biřmování je stejná chvíle jako ta, kterou prožívali apoštolové v den, kdy se jim zjevil zmrtvýchvstalý Ježíš, dechl na ně a řekl: „*Přijměte Ducha svatého.*“

Každý člověk potřebuje odvahu, aby dokázal před druhými říci, že věří v Boha, modlí se k Němu a chodí na mši svatou. Potřebuje pomocníka, který by mu pomáhal být statečnější, stejně jak to potřebovali apoštolové, aby se už nezamykali před židy. Biřmovanci se na tento velký den společně připravují, stejně jako se připravovali apoštolové. Je to důležité.

Při biřmování dostávají biřmovanci Ducha svatého a jeho dary. Víme, že existuje Bůh, který je ve třech osobách: Otec, Syn Ježíš Kristus a Duch Svatý. Nevíme, jak Bůh vlastně vypadá. Ducha Svatého však nejčastěji znázorňujeme jako holubici, oheň nebo i vítr. Vítr má velkou sílu, ale přesto ho nevidíme. Dokáže udržet ve vzduchu papírového draka, někdy sfoukne střechu domu a odnese ji daleko.

Ti, co jdou k biřmování jsou jako papíroví draci, které vítr - Duch svatý - nese vzhůru, aby šli krásně vidět. Pokud by drak měl z větru strach a nechtěl se pustit z ruky, nepoletí. Duch Svatý nám dává sílu a odvahu ukázat druhým, že máme rádi Pána Ježíše.

Dnes můžeš poprosit o pomoc Ducha svatého pro tebe, pro tvoji rodinu, a také aby byl pomocníkem do života ve vaší farnosti. Duch svatý nám totiž dává sílu žít podle křesťanských zásad a také nám dává radost a pokoj. Až uběhne několik let, snad i ty Jeho dary přijmeš ve svátosti biřmování.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Paprsek slunce pro duši*, str. 62-63 (Barevné křídly).

Eduard Petiška. *Pohádkový dědeček* (Jak stavěli v Kocourkově školu).

ČERVEN

40. Všemohoucí Ježíš je se mnou stále

Slavnost Nejsvětější Trojice

Mt 28,16-20

Víme, že Pán Ježíš vstal z mrtvých a nějaký čas se ukazoval apoštolům. Dnešní evangelium nám vypráví o tom, jak jedenáct učeníků šlo do Galileje na horu. Tam na ně totiž čekal Pán Ježíš. Když ho učedníci uviděli, začali se Mu klanět. Některým učeníkům však vrtala hlavou myšlenka: „Kdo ví, jestli je to opravdu Pán Ježíš.“

Pán Ježíš si k sobě na horu pozval apoštoly, protože jim chtěl sdělit důležitou věc, na kterou neměli nikdy zapomenout. Věděl, že už je čas, kdy vstoupí do nebe ke svému Otci. Učedníkům proto řekl: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto běžte ke všem lidem, učte je o Bohu, učte je žít správně, jak jsem vám to ukázal. Křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Nebojte se, nejste sami. Já, i když mě neuvidíte, budu s vámi pořád až do konce světa.*“

Pán Ježíš řekl o sobě, že je mu dána veškerá moc na nebi i na zemi. To znamená,

že je všemohoucí. Dokáže udělat cokoli, pokud je to dobré. Takovou moc nemá ani náš pan prezident ani žádný král. Nezařídí, aby se stal zázrak, udělala se duha nebo aby vyrostl strom. To všechno Pán Ježíš dokáže jedním lusknutím. Vždyť vstal z mrtvých. To je největší zázrak, který se kdy stal.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, že Pán Ježíš dal apoštolům velký úkol. Přikázal jim, aby po jeho vstupu do nebe si nešli lehnout do postele nebo dát nohy na stůl. Neměli si říci „uf“, už nemusím nic dělat a nikam chodit. Měli jít do všech měst, vesniček a všude tam povídat lidem o Božím království a křtít je. Určitě se jim nechtělo. Možná je napadlo, že to nezvládnou, že je nikdo nebude chtít poslouchat. Neví přeci, co přesně mají všem těm lidem říkat. Pán Ježíš jim však řekl, že s nimi bude pořád, že je nikdy neopustí, a tak se nemusí bát.

Přestože ještě nejsme dospělí, posílá i nás Pán Ježíš, stejně jako apoštoly, k druhým kamarádům. Neznamená to sbalit si věci a odejít od maminky a tatínka. Pán Ježíš nás ale posílá třeba do školky nebo na pískoviště. I zde můžeme druhým ukazovat, že je má Pán Ježíš rád a to tím, že si budeme spolu hezky hrát, půjčovat si věci a dělit se s ostatními o dobroty. Víte, jak Pánu Ježíši uděláme velikou radost? Když si všimneme i dětí, s kterými si nikdo nehraje, nikdo si jej nevšímá a nechce se s nimi bavit. Právě k těmto dětem nás Pán Ježíš posílá, abychom jim udělali radost, při procházce ho vzali za ruku, nebo když chodíme do školy, si vedle něho sedli do lavice. Je to těžké, ne každý to dokáže. Popravdě si musíme říci, že se nám do toho často nechce. Nevíme, jak začít. Máme strach, že se nám budou kamarádi posmívat. V takových chvílích si máme vzpomenout, že je Pán Ježíš s námi, je vedle nás. Slíbil to totiž apoštolům a platí to i pro nás. Máme ho prosit, aby nám pomohl vyhnat strach a jít za tímto kamarádem. I když nás tento kamarád od sebe odežene, nemělo by nám to vadit.

Snaž se všímat si těch dětí, se kterými se nikdo nebaví, kteří jsou smutní. Zkus je pozdravit, zeptat se jich, jak se mají, nabídnout jim nějakou dobrotu, aspoň chvíli si s nimi hrát na pískovišti nebo je pozvi někam na procházku.

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Ježíš žije!* 26:50 (Pas mé beránky).

DVD *Ježíš Království bez hranic*, 1:27:48 (Nanebevstoupení).

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 52-53 (Den otců) .

Bruno Ferrero. *Pohlazení pro duši*, str. 48-49 (Přichází Bůh!).

41. Ježíš má mnoho bratrů a sester, patřím tam i já

10. neděle v mezidobí

Mk 3,20-35

O Pánu Ježíši se dozvídali stále noví a noví lidé. Spoustu z nich ho chtělo vidět

na vlastní oči, protože se proslechlo, že dělá zázraky. Z evangelia víme, že když vešel do jednoho domu, došlo doslova k tlačenci. Kolem Ježíše se tlačilo tak mnoho lidí, že se Ježíš s učedníky nemohl ani v klidu najíst.

Když to uslyšeli jeho příbuzní, chtěli Ježíše odvést domů. Lidé si totiž mezi sebou o něm povídali, že je blázen. Příbuzní se do domu, do kterého Ježíš vstoupil, nemohli dostat. Vzkázali proto pro Ježíše, ať za nimi přijde ven. Pán Ježíš měl rád své příbuzné i svou maminku Pannu Marii. To zcela určitě. Když se dozvěděl, že ho příbuzní volají, aby šel za nimi ven, udělal nečekanou věc. Rozhlédl se kolem sebe a řekl: „*Podívejte se dokola, toto jsou všichni moji příbuzní – sestry a bratři i moje matka. Mezi lidmi, kteří mají rádi Boha a dělají to, co si přeje, jsem doma.*“ Pán Ježíš nepřišel na zem, aby byl pořád se svou maminkou a tatínkem nebo bratrancem a sestřenicí. Neměl svůj dům, ve kterém by si po práci šel odpočinout. Přišel pro všechny lidi a všem říkal o Božím království. Záleželo mu na lidech, aby dělali to, co po nich Bůh chce.

Když se snažíme poslouchat nebeského Otce, stáváme se Ježíšovými sourozenci. Všichni pak tvoříme jednu rodinu, v níž máme nebeského Otce za tatínka a maminkou je nám Panna Maria. Při mši svaté jsme stejně jako lidé a učedníci z evangelia v domě kolem Pána Ježíše. Máme nastražené uši k tomu, co uslyšíme v evangeliu. Skrze kněze k nám promlouvá přímo Pán Ježíš, který nám říká, že jsme jeho sestry a bratři, pokud ho máme rádi a chceme se mu podobat. Když je náš Pán Ježíš bratrem, tak i lidé, které potkáváme na mši svaté, jsou naši sourozenci. Pokud máš nějakého bratříčka či sestřičku, víš, jak jsou pro tvůj život důležití. Můžete si navzájem pomáhat, starší sestřička například pohlídá mladšího bratříčka, aby se mu nic nestalo, aj.

Lidé, kteří chodí do kostela, protože mají rádi Pána Ježíše, jsou pro náš život také velice důležití. Máme se na sebe těšit, modlit se za sebe, pomáhat si a také se usmířit, když se pohádáme. Proto si také říkáme bratři a sestry.

Napadlo tě si sednout v kostele vedle někoho jiného, než vedle tvého nejoblíbenějšího kamaráda nebo kamarádky? Může to být třeba i nějaká starší babička. Zkus to někdy udělat a třeba se i na toho vedle sedícího usmát a něco si spolu popovídat.

INSPIRACE:

Bruno Ferrero. *Úsměvy pro duši*, str. 68-69 (Smrky).

Bruno Ferrero. *Paprsek slunce pro duši*, str. 47-48 (Oheň).

42. Boží království je podobné semínku, které vyroste ve velký strom

11. neděle v mezidobí

Mk 4,26-34

Víte, proč Pán Ježíš přišel na svět? Aby nám řekl o Božím království a aby kousek Božího království bylo mezi námi už teď. V dnešním evangeliu se Pán Ježíš snaží vysvětlit apoštolům

jak je to s Božím královstvím. Nebylo to jednoduché. Nedalo se říct, že je to místo, na které by je mohl dovést a rukou ukázat: toto místo je Boží království. Pán Ježíš Boží království přirovnal k malému semínku hořčice, které je zaseté do země. Přestože je nejmenší ze všech semínek, začne z něj pomalinku vyrůstat rostlina. Ta, když vyroste, je větší než ostatní byliny. Dosahuje i velikosti stromu, takže přilétají ptáci a dělají si ve větvích svá hnízda. Ptáci se uhnízdí na místech, kde je jim dobře, kde jim nehrozí nějaké nebezpečí. Boží království je tedy místo, kde se cítíme bezpečně, a také chvíle, kdy je nám dobře.

Pokud chceme, aby bylo Boží království už tu mezi námi a snažíme se druhým pomáhat a modlit se za nemocné, může se nám zdát, že to bylo zbytečné. Nic se totiž nezměnilo. Nikdo se neuzdravil, lidé jsou stále na sebe zlí. Pán Ježíš však v evangeliu připomíná, že stejně, jako malé zasazené semínko roste pomalinku, a to ve dne i v noci, tak i všechno, co děláme, naše modlitby za nemocné nejsou zbytečné. Postupně, skoro neviditelně, se všechno mění. Musíme být však trpěliví. Boží království je mezi námi, když se máme rádi, když se snažíme jeden druhému udělat radost a snažíme se všechno dělat z lásky k Pánu Ježíši.

Třeba nám k pochopení Božího království poslouží následující příběh. Jednou koupil tatínek mamince hrozny, měla totiž v práci těžký den. Maminka si však řekla, mojí dcerušce hrozny udělají větší radost než mě. Je nemocná a musí ležet pořád v posteli. Dceruška Nikolka, když uviděla krásné hrozny, si hned vzpomněla na svého bratříčka, který má přijet dnes od babičky a hrozny má moc rád. Nechala mu je na přivítanou. Filípek měl z hroznů opravdu velkou radost. Napadlo ho však, že je schová jako překvapení ke společné večeři. Když Filípek při večeři ukázal s velkou radostí všem přítomným hrozny, všichni se dali do smíchu. Tatínek řekl: „*Pane Ježíši, děkuji Ti za to, že je tvé království mezi námi, že se máme rádi a nemyslíme jen na sebe, ale také jeden na druhého.*“ Když nebudeme myslet pouze na sebe, ale budeme se snažit dělat radost především Pánu Bohu a pak i rodičům, sourozencům a i jiným lidem, bude Boží království mezi námi. Tak jak roste semínko několik dnů nebo i měsíců, tak láska mezi námi poroste. Chce to jenom trpělivost.

Zkus ještě, než přijdeš dnes domů, udělat po cestě nějaký dobrý skutek, který však nikdo nezpozoruje. Bude to tajná věc, o které budeš vědět jenom ty a Pán Ježíš. Držíme Ti palce, abys na něco přišel a dokázal to i uskutečnit.

INSPIRACE:

José Carlos Bermejo. *Další příběhy pro uzdravení duše*, str. 46-47 (Hrozen vína).

José Carlos Bermejo. *Příběhy pro uzdravení duše*, str. 79-80 (Kámen na přípravu polévky).

43. Slavíme narozeniny svatého Jana Křtitele

Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

Lk 1,57-66.80

Dnešní den si připomínáme narozeniny Jana Křtitele – příbuzného Pána Ježíše. Janovi rodiče se jmenovali Alžběta a Zachariáš. Zachariáš byl knězem jeruzalémského chrámu. Zachariáš

se často modlíval k Bohu za to, aby se jim narodilo miminko. Bůh ho vyslyšel až když byl starý. Jednoho dne se mu v chrámě zjevil anděl a řekl mu, že se jeho ženě Alžbětě narodí dítě, kterému má dát jméno Jan, to v překladu znamená Bůh je milosrdný. Anděl mu oznámil i to, že s jeho synem má Bůh velké plány. Bude lidem říkat o tom, že Bůh existuje a brzy přijde na zem. Zachariáš tomu neuvěřil, přišlo mu to jako hloupost, on skoro dědeček, má mít syna. Protože neuvěřil, oněměl. Od té chvíle nemohl říci ani jedno slovíčko.

Evangelium nám dnes vypráví o tom, jak to vypadalo v den, kdy se očekávaný Jan Křtitel narodil. Když se ze Zachariášova domu ozval pláč dítěte, poznali všichni sousedé, že je chlapec na světě. Všichni z toho měli velkou radost. Vždyť Bůh dokázal, že pro něho není nic nemožné a že i staré ženě se může narodit miminko.

Za několik dní se konala obřizka – dá se říci, že je to něco podobného jako náš křest. Lidé, kteří na ni přišli, se zvědavě vyptávali, jak se bude dítětko jmenovat. Bylo zvykem, že miminko dostalo jméno po rodičích nebo po někom z příbuzných. Alžběta všechny přítomné překvapila, když řekla: „*Ne, bude se jmenovat Jan!*“ Lidé se zeptali Zachariáše, jestli s tím souhlasí. Protože nemohl mluvit, vzal si tabulku a napsal na ni: „*Jeho jméno je Jan!*“ Tím splnil, co po něm Bůh chtěl. V tu chvíli se stal zázrak, rozvázal se mu jazyk a on začal z plných plic chválit Boha.

Všichni, kteří se dozvěděli o tomto zázraku se Zachariášem a s jeho synem Janem uznali, že to není samo sebou. Bůh je s nimi. Přemýšleli, co asi má Bůh s Janem za plány, co z něho vyroste. Jan pak rostl a stával se z něho mladý silný muž. Žil i na poušti. Když přišel čas, vystoupil mezi lidi a kázal jim o příchodu Mesiáše.

Jen u několika málo svatých slavíme den jejich narození. Řadíme zde pouze Ježíše a Pannu Marii. Jan Křtitel je tedy velmi mimořádnou postavou. Třebaže jsme ještě malí, je pro nás velkým vzorem. Bůh si ho vybral, aby připravil lidi na příchod Pána Ježíše. Četli jsme v evangeliu, že Jan rostl a sílil na duchu. Také my rosteme, chodíme do školy nebo do školky, kde se dozvídáme, jak funguje svět. Máme sílit na duchu. Víš, co to znamená? Mít pevnou vůli, dokázat dělat dobré skutky a když mě napadá nějaká špatná myšlenka (oplatit něco sourozenci, přát kamarádovi, aby dostal na zadek nebo vyhubováno), neuskutečnit ji. Silného ducha potřebujeme i k tomu, abychom nezapomínali na rozhovor s Ježíšem, který mě má rád. Za pár dní už budou prázdniny. Jistě zažiješ spoustu legrace, možná poznáš nové kouty světa a třeba potkáš i nové kamarády. To všechno je dar od Boha. Nezapomínej ho prosit, aby Tě chránila jeho ruka, stejně jako chránila sv. Jana Křtitele, a také mu za to všechno poděkovat.

Když jsme se narodili, měli pro nás rodiče připravené jméno. Každé z nich něco znamená a většinou se tak jmenoval někdo ze svatých. Jan znamená Bůh je milosrdný, Ondřej znamená statečný, Alžběta – Bůh je přísaha, Matěj – Dar Boží. Zkus s rodiči nebo v hodině náboženství zjistit, co znamená tvé jméno a proč ti ho rodiče dali?

INSPIRACE:

Animované příběhy Nového zákona: *Jan Křtitel* (Bude se jmenovat Jan).

Bruno Ferrero. *Živá voda pro duši*, str. 44-45 (Nejlepší víno).

Vyrobilo:
Centrum pro katechezi Olomouc
© 2011